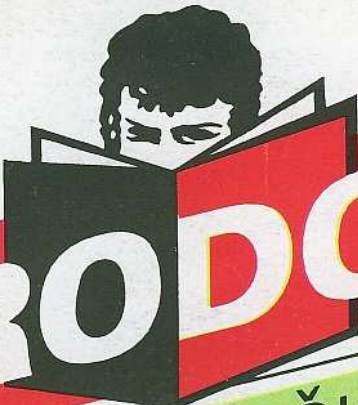

RODOKAPS

34 (6/93)

KNIHOVNIČKA DETEKTIVŮ

Raymond Chandler

PŘEHNANĚ RAFINOVANÁ VRAŽDA

DETEKTIVOVÉ
34

Raymond Chandler

PŘEHNANĚ RAFINOVANÁ VRAŽDA

NEVADSKÝ PLYN

IVO ŽELEZNÝ

PRAHA

© Estate of Raymond Chandler 1958

Translation © Tomáš Korbař, dědicové

ISBN 80-7116-733-9

PŘEHNANĚ RAFINOVANÁ VRAŽDA

(1)

Portýr z Kilmarnocku měřil metr devadesát. Měl bledě modrou uniformu a bílé rukavice, v nichž jeho ruce vypadaly jako lopaty. Otevřel dvířka žlutého taxíku stejně něžně, jako když stará panna pohladí kočku.

John Dalmas vystoupil a obrátil se k rzavému řidiči. „Raději zajed' za roh, Joeyi, a tam na mě počkej.“

Řidič přikývl, zašoupl párátka trochu dál do koutku úst a obratně vyjel s taxíkem z bíle ohraničeného prostoru, vyhrazeného pro nakládání zboží. Dalmas přešel přes sluncem zalitý chodník a vkročil do rozlehlého chladného vestibulu Kilmarnocku. Vysoké koberce tlumily zvuky. Postávali tam poslíčkové se zkříženými pažemi a za mramorovým pultem úřadovali dva recepční s neosobním výrazem.

Dalmas šel k výtahům. Nastoupil do dřevem vyložené kabiny a řekl: „Konečná, prosím.“

Nejvyšší poschodí mělo malou, tichou halu s dveřmi na každé ze tří stěn. Dalmas přistoupil k jednomu z nich a stiskl zvonek.

Derek Walden otevřel dveře. Bylo mu asi pětáctyřicet, možná i trochu víc, měl husté, lehce prosedivělé vlasy a pohledný, již trochu odulý obličej prostopášníka. Byl oblečen v županu s monogramem a v ruce držel sklenici plnou whisky. Byl trochu nalíznutý. Těžkým jazykem ze sebe rozmrzele vypravil: „Jo to jste vy. Pojd'te dál, Dalmasi.“

Vrátil se zpátky do bytu a nechal dveře otevřené. Dalmas je zavřel a následoval ho do dlouhé místnosti, s vysokým stropem. Na konci byl balkón a po levé straně se táhla řada francouzských oken, vedoucích na terasu.

Derek Walden si sedl do zlatohnědého křesla u zdi a nohy natáhl na stoličku. Zašplouchal s whisky ve sklenici a shlédl k ní dolů. „Oč vám jde teďka?“

Dalmas na něj pohlédl. Malinko se zachmuřil a za chvíli řekl: „Přišel jsem vám oznámit, že už pro vás dál pracovat nebudu.“

Walden se napil a postavil sklenici na roh stolu. Zatápal po cigaretě, vložil ji do úst a zapomněl ji zapálit. „Neříkejte?“ Hlas měl zastřený, ale lhostejný.

Dalmas se od něho odvrátil a přistoupil k jednomu z oken. Bylo otevřené a venku pleskala markýza. Provoz na bulváru sem doléhal jen slabě. Dalmas prohodil přes rameno: „Pátrání nikam nevede – protože nechcete, aby někam vedlo. Vy víte, proč vás vydírají. Já to nevím. A filmovou společnost Eclipse to zajímá výhradně jenom proto, že z filmů, které jste natočil, se pořád ještě dá vytřískat hromada peněz.“

„Eclipse Films ať se jdou bodnout,“ řekl Walden málem přívětivě.

Dalmas potřásl hlavou a obrátil se. „Já se na to musím dívat jinak. Jestli se dostanete do maléru, s kterým by si nemohli poradit ani chlapci z propagace, tak na to firma

doplatí. Najal jste mě, protože vás o to požádala. Byla to ztráta času. Vaše spolupráce stála za starou belu.“

Walden nevrle odsekl: „Tohle si povedu tak, jak budu chtít, a do žádného maléru se nedostanu. Já už se dohodnu – jestli se mi ovšem podaří vyjednat něco, co bude platit – a vaší jedinou starostí je, abyste pány od Eclipsu udržoval v přesvědčení, že máme situaci pevně v rukou. Jasně?“

Dalmas vykročil doprostřed pokoje. Ruku opřel o stůl vedle popelníku plného cigaretových špačků, zbarvených temně rudou rtěnkou. Bezmyšlenkovitě na ně pohlédl. „Takhle se mi to neprezentovalo, Waldene,“ řekl odměřeně.

„Myslel jsem, že jste natolik mazaný, abyste si to domyslel,“ utrousil Walden jízlivě. Naklonil se na stranu a nalil si zase trochu whisky do sklenice. „Napijete se?“

„Ne, díky.“

Walden shledal, že má v ústech cigaretu, a odhodil ji na podlahu. Lokl si. „K čemu takové štráchy?“ ulevil si opovržlivě. „Jste soukromý detektiv a dostáváte zapláceno za to, abyste podnikl několik bezvýznamných kroků. Na tu vaši branži to jsou přece lehce vydělané peníze, ne?“

„Tohle je další vtíp, bez kterého bych se obešel,“ odsekl Dalmas. Walden sebou prudce, zlostně trhl. V očích mu blýsklo. Koutky úst se mu rozmrzele stáhly. Vyhnul se Dalmasovu pohledu.

Dalmas řekl: „Nic proti vám nemám, ale taky jsem vám nikdy nefandil. Nejste typ, jakému bych mohl vůbec kdy fandit. Kdybyste se mnou hrál otevřenou hru, byl bych udělal, co bylo v mých silách. I nadále jsem k tomu ochoten, ale ne kvůli vám. Nechci vaše peníze – takže už klidně můžete odvolat ty slídily, co jste mi pověsil na paty.“

Walden spustil nohy na podlahu. Velmi opatrně postavil sklenici na stůl vedle sebe. Výraz obličeje se mu úplně změnil. „Slídily?... Nerozumím vám.“ Polkl. „Já vás sledovat nedal.“

Dalmas mu pohlédl do obličeje. Za chvíli přikývl. „No dobře. V tom případě chytnu příštího slídila za límec a pokusím se z něho vymáčkout, pro koho pracuje... To už si zjistím.“

„Být vámi, tak to nedělám,“ poznamenal Walden velmi klidně. „Tihle lidé dokáží být pořádně drsní. Raději si s nimi nezahrávejte... Vím, o čem mluvím.“

„S tím si určitě starosti dělat nebudu,“ ujistil ho klidně Dalmas. „Jestli to jsou ti samí, co jdou po *vašich* penězích, tak jsou drsní už hezky dlouhý čas.“ Napráhl ruku s kloboukem a shlédl na něj. Waldenův obličej se leskl potem. V očích měl uštvaný výraz. Otevřel ústa, aby něco řekl. Vtom zazvonil zvonek u dveří. Walden se rychle zamračil a zaklel. Rozhlédl se po pokoji, ale nepohnul se. „Kdekdo mi sem chodí a neohlásí se předem,“ zabručel. „Můj japonský sluha má volno.“

Zvonek se ozval znovu a Walden se začal zdvihát. Dalmas řekl: „Podívám se, kdo to je. Stejně jsem už na odchodu.“ Kývl Waldenovi, prošel pokojem a otevřel dveře.

Dovnitř vrazili dva muži se zbraněmi v rukou. Dalmase prudce šťouchla do žeber pistole a chlapík, co ji držel, ho výhružně vyzval: „Ruce vzhůru, a ať to letí! Tohle je přepadení, o jakých čtete v novinách.“

Byl tmavovlasý, pohledný a dobře naladěný. Obličej měl čistě řezaný jako kamej a skoro bez stopy tvrdosti. Usmál se.

Ten za ním byl podsaditý a měl pískově žluté vlasy. Brunet řekl: „Tohle je Waldenův fízl, Noddy. Vezmi si ho na starost a prošacuj ho, jestli nemá bouchačku.“

Blondák Noddy přiložil Dalmasovi k břichu revolver s krátkou hlavní a jeho kumpán kopl do dveří, aby se zavřely. Pak se bezstarostně šoural pokojem k Waldenovi.

Noddy vytáhl Dalmasovi z podpaždí osmatřicítku, obešel ho a poklepal ho po kapsách. Vlastní revolver zastrčil a do pravičky si přehodil Dalmasův kolt. „Hotov, Ricchio. Tenhle je v pořádku,“ řekl hašteřivým hlasem. Dalmas spustil paže, otočil se a vrátil se do pokoje. Zamyšleně pohlédl na Waldena. Ten se nakláněl kupředu s ústy otevřenými a hluboce soustředěným výrazem. Dalmas se podíval na bruneta a tiše řekl: „Ricchio?“

Gangster na něho zamžoural. „Postavte se sem ke stolu, zlatíčko. Mluvit tady budu jenom já.“

Walden si chraplavě odkašlal. Ricchio se postavil před něho, usměvavě k němu shlížel, klinkající pistoli držel prstem za lučík. „Nějak si dáváte na čas s placením, Waldene. Až moc na čas! Přišli jsme vás na to upozornit. Taký jsme se pověsili na paty tady tomu vašemu čmuchalovi. Jsme šikulové, co?“

„Nebyl tenhle gauner váš osobní strážce, Waldene – jestli se opravdu jmenuje Ricchio?“ nadhodil Dalmas uvážlivým, klidným hlasem.

Walden tiše přikývl a olízl si rty. Ricchio se osopil na Dalmase: „Přestaňte vtipkovat, čmuchale. Už jsem vám to řekl jednou!“ Šlehl po něm vzteklým pohledem, pak obrátil zrak zase na Waldena a vzápětí na své náramkové hodinky. „Je za sedm minut čtvrt na čtyři, Waldene. Řekl bych, že člověku vašeho postavení dají v bance prachy ještě i teď. Máte hodinu, abyste schrástil deset papírů. Jenom hodinu. A vašeho šerloka si vezmeme s sebou a dojednáme s ním, jak nám je dodáte.“

Walden znovu přikývl; dosud nepromluvil. Položil ruku na koleno a stiskl je, až mu zbělely kotníky.

Ricchio pokračoval. „Budeme hrát čistou hru, Waldene. Kdybysme ji nehráli, nevynesl by nám ten kšeft ani rozmáčknutou mouchu. A vy taky hrajte čistou hru. Jinak se ten váš šerlok probudí na hromadě hnoje. Totiž neprobudí se. Jasně, ano?“

Dalmas opovržlivě řekl: „A jestli ty peníze vyplázne, pustíte mě na svobodu, abych vás mohl udat, co?“

Aniž na něho pohlédl, řekl Ricchio konejšivě: „I na to máme odpověď... Dneska deset papírů, Waldene. Dalších deset papírů příští týden v pondělí. Pokud nám ovšem nebude někdo dělat nepříjemnosti. Jestli ano, dáme si zaplatit i za ně. A řádně.“

Walden rezignovaně, bezmocně rozhodil paže. „Myslím, že to dokážu zařídit,“ vyhrkl.

„Prima. Můžeme tedy jít.“

Ricchio krátce kývl hlavou a zastrčil pistoli. Z kapsy vytáhl hnědou kozinkovou rukavici, navlékl ji na pravou ruku, přešel přes pokoj a sebral blondákovi Dalmasův

kolt. Prohlédl si ho, zasunul ho do kapsy saka a tam ho svíral prsty navlečenými do rukavice.

„Padáme,“ řekl a škulbl hlavou.

Vyšli. Derek Walden za nimi hleděl kalným zrakem.

V kabině výtahu nebyl nikdo kromě liftboye. Vystoupili v mezipatře a prošli tichou písárnou s oknem z barevného skla, za nímž byly lampy, které měly vyvolávat dojem slunečního svitu. Ricchio šel půl kroku za Dalmasem, po jeho levici. Blondák šel vpravo těsně u něho.

Po schodech potažených kobercem sešli do pasáže s luxusními krámy, prošli jí a postranním vchodem opustili hotel. Na druhé straně ulice byl zaparkovaný malý hnědý sedan. Blondák vklouzl za volant, revolver si strčil pod stehno a dupl na plyn. Ricchio s Dalmasem nasedli dozadu. Ricchio utrousil: „Bulvárem na východ, Noddy. Musím něco vyšpekulovat.“

Noddy zabručel. „Báječný nápad!“ zamumlal přes rameno. „Vozit někoho za denního světla po Willshiru!“

„Řid' a nemluv, chlače.“

Blondák opět zabručel, odlepil se s vozem od chodníku a krátce nato přibrzdil před vjezdem na bulvár. Z postranní ulice zleva vyjel prázdný žlutý taxík, uprostřed bloku se otočil a zabočil za sedan. Noddy se zastavil, obrátil doprava a jel rovně dál. Taxík učinil totéž. Ricchio se po něm lhostejně ohlédl. Na Willshire Boulevardu byl čilý provoz.

Dalmas se pohodlně opřel o čalounění a zamyšleně se zeptal: „Proč asi Walden nezatelefonoval, když jsme jeli výtahem dolů?“

Ricchio se na něho usmál. Sundal si klobouk, pustil ho na klín, vytáhl z kapsy pravou ruku a podržel ji i s pistolí pod kloboukem. „Asi nechtěl, abychom se na něj naštváli, šerloku, chápeš?“

„A proto připustí, aby mě dva gauneři klidně vyvezli na projížďku.“

Ricchio chladně prohodil: „Při téhle projížďce se vám nic nestane. Potřebujeme vás při našem kšeftu... A nejsme žádní gauneři, víte?“

Dalmas si mnul dvěma prsty bradu. Lehce se usmál a nic neřekl. Blondák rychle otočil hlavu a vyhrkl: „Rovnou dál k Robertsonce?“

„Jo. Ještě to nemám vyšpekulované,“ řekl Ricchio.

„Ten má hlavičku!“ utrousil blondák.

Ricchio se suše ušklíbl a vycenil rovné bílé zuby. Půl bloku před nimi naskočila červená. Noddy proklouzl kupředu a ke křižovatce dorazil první. Nalevo od něho, o kousek níž, se zařadil prázdný žlutý taxík. Řidič měl zrzavé vlasy. Čepici měl posazenou šikmo na hlavě, v ústech žmoulal párátka a vesele si hvízdal.

Dalmas stáhl nohy pod sedadlo a vší silou je přitiskl k podlaze. Zády se pevně opřel o čalounění. Vysoko nad křižovatkou naskočila zelená, sedan vyrazil, ale vzápětí prudce zabrzdil, aby pustil před sebe vůz, který nečekaně zabočil doleva. Žlutý taxík vlevo proklouzl kupředu a zrzavý řidič, skloněný nízko nad volantem, ho najednou strhl doprava. Ozval se skřípavý, trhavý zvuk. Nýtovaný blatník taxíku se přehoupł přes

nízký blatník sedanu a zaklínil se do levého předního kola. Oba vozy se prudce zastavily. Za nimi se vztekla a netrpělivě rozhoukaly klaksony.

Dalmas řáchl pravičkou Ricchia do brady. Levou rukou sevřel kolt na jeho klíně. Prudce mu ho vyškubl a Ricchio se zhroutil do kouta. Hlava se mu kymácela, oči mžikaly. Dalmas se od něho odsunul a vrátil kolt do podpaždí.

Noddy na předním sedadle se ani nepohnul, jenom pomalu sunul pravou ruku k revolveru pod stehnem. Dalmas otevřel dvířka sedanu, vystoupil, dvířka zavřel, udělal dva kroky a otevřel dvířka taxíku. Zůstal u něho stát a nespouštěl zrak z blondáka.

Kolem se rozléhalo zuřivé troubení zadržovaných aut. Řidič žlutého taxíku stál venku před oběma vozy a s předstíranou energií jimi vehementně bezvýsledně cloumal. Párátka mu v ústech poskakovala nahoru dolů. Dopravní strážník na motocyklu a v žlutých brýlích si prorazil cestu mezi stojícími vozy, unaveným zrakem obhlédl situaci a kývl hlavou na taxikáře. „Nastupte do vozu a zacouvejte,“ poradil. „A vyřídíte si to někde jinde – přes tuhle křižovatku se totiž jezdí.“

Taxikář se zazubil a oběhl zezadu svůj vůz. Nastoupil, hodil tam zpátečku a za divokého troubení a mávání paží couval, až ho uvolnil. Blondák tomu přihlížel ze sedanu s kamenným výrazem. Dalmas nasedl do taxíku a přibouchl dvířka.

Dopravní strážník vytáhl píšťalku, dvakrát ostře hvízdal a rozpažil od východu k západu. Hnědý sedan projel křižovatkou jako kočka pronásledovaná policejním psem. Žlutý taxík vyrazil za ním. Půl bloku dál se Dalmas naklonil kupředu a zaťukal na sklo.

„Nech je být, Joeyi. Dohnat je nemůžeš a já o ně nestojím... Na té křižovatce, tos udělal znamenitě.“

Zrzek strčil bradu do mezery ve skleněné přepážce. „To byla maličkost, šéfe,“ řekl s úsměvem. „Počkejte, až do toho šlápnu doopravdy.“

(2)

Telefon zazvonil za pět minut tři čtvrti na pět. Dalmas ležel na zádech v posteli. Byl ve svém pokoji v Merrivalu. Hrábl poslepu po sluchátku a řekl: „Haló.“

Dívka měla lahodný, malinko napjatý hlas. „Tady Mianne Craylová. Pamatujete se na mě?“

Dalmas vyndal cigaretu z úst. „Ano, slečno Craylová.“

„Poslyšte, chci vás poprosit, abyste zašel k Dereku Waldenovi. Něco ho strašně žere a pije jako duha. Musí se s tím něco udělat.“

Dalmas vzhlédl od telefonu ke stropu. Rukou, v níž držel cigaretu, zabubnoval na pelest lůžka. Pozvolna řekl: „Nebere telefon, slečno Craylová. Už jsem se asi dvakrát pokusil ho zavolat.“

Na druhém konci linky nastalo krátké ticho. Pak hlas řekl: „Nechala jsem pod dveřmi klíč. Snad abyste tam raději šel.“

Dalmas přimhouřil oči. Prsty pravé ruky mu strnuly. Pomalu řekl: „Hned tam zajedu, slečno Craylová. Kde vás můžu zastihnout?“

„Ještě nevím... Snad u Johna Sutra. Měli jsme tam přijít.“

„Výborně,“ řekl Dalmas. Vyčkal, až se ozve cinknutí, pak zavěsil a postavil telefon na noční stolek. Posadil se na pelest a asi jednu dvě minuty hleděl na sluneční skvrnu na stěně. Pak pokrčil rameny a vstal. Dopil, co zbývalo ve sklenici vedle telefonu, nasadil si klobouk, sjel výtahem dolů a nastoupil do druhého taxíku z řady, stojící před hotelem.

„Zase do Kilmarnocku, Joey. Šlápni na to.“

Za patnáct minut tam byli.

Právě skončil čaj o páté a ulice kolem velkého hotelu byly přeplněny vozy, vyjíždějícími ze všech tří vjezdů. Dalmas vystoupil z taxíku asi půl bloku před hotelem a prodíral se mezi skupinami zrůžovělých debutantek a jejich doprovodu k vchodu do pasáže. Vešel, po schodech vystoupil do mezaninu, prošel písárnou a nastoupil do výtahu plného lidí. Všichni vystoupili ještě před posledním patrem.

Dalmas dvakrát zazvonil na Waldenův zvonek. Pak se sehnul a nahlédl pod dveře. Prosvítal pod nimi úzký proužek světla, něčím přerušovaný. Dalmas se ohlédl nazpátek na ukazatele vedle výtahu, pak se sklonil a čepelí kapesního nože vyprostil zpod dveří nějaký předmět. Byl to plochý klíč. Otevřel jím, vešel... zarazil se... vytřeštil oči.

Ve velké místnosti byla smrt. Dalmas k ní zamířil, pomalu, měkce našlapuje, naslouchaje. V šedých očích mu plálo tvrdé světlo a hrana brady mu ztuhla, až se bledě odrážela od opáleného obličejce.

Nemýlil se.

Derek Walden byl skoro nenuceně schoulen v hnědozlatém křesle. Ústa měl pootevřená. V pravém spánku mu zel zčernalý otvor a po tváři mu stékalo dolů na krk až k měkkému límci košile krajkové pletivo krve. Pravá ruka spočívala v hustém vlase koberece. Prsty svíral malou, černou automatickou pistoli.

Z pokoje se začalo vytrácet denní světlo. Dalmas stál úplně nehybně a dlouho upřeně hleděl na Dereka Waldena. Všude kolem panovalo naprosté ticho. Vánek se utišil a markýzy nad francouzskými okny se ani nezachvěly.

Dalmas vytáhl z levé kapsy kalhot tenké semišové rukavice a navlékl si je. Poklekl na koberec vedle Waldena a opatrně vyprostil pistoli ze sevřených tuhnoucích prstů. Byla to dvaatřicítka s rukojetí z ořechového dřeva, černě nalakovaného. Obrátil ji a podíval se na pažbu. Ústa mu ztvrdla. Číslo bylo vypilované a na kalné černí laku se slabě blýskaly stopy pilníku. Položil zbraň zpátky na koberec, vzpřímil se a pomalu přešel k telefonu, který stál na konci nízkého stolu vedle mělké mísy s řezanými květinami.

Napřáhl ruku po sluchátku, ale nedotkl se ho. Nechal paži klesnout nazpátek. Chvilí stál, pak se otočil a rychle se vrátil k pistoli. Opět ji zdvihl, vyjmul zásobník a vyhodil nábojnici, která byla v komoře, sebral ji z podlahy a vsunul do zásobníku. Pak dvěma prsty levé ruky sevřel hlaveň, stáhl závěr nazpátek, vysunul komoru a pistoli rozložil. S pažbou v ruce přistoupil k oknu. Druhé číslo, které bylo vyraženo uvnitř rukojetí, nebylo vypilováno.

Rychle zbraň složil, prázdnou nábojnici vrátil do komory, odjistil zbraň a zase ji vložil Waldenovi do ruky. Stáhl si semišové rukavice z rukou a číslo pistole si zapsal do malého notýsku.

Pak opustil byt, sjel výtahem dolů a opustil hotel. Bylo půl šesté a některé vozy na bulváru rozžaly světla.

(3)

Blondák, který u Sutru otevřel dveře, tak učinil velmi důkladně. Dveře narazily na zeď a blondák dosedl na podlahu – s klikou v ruce. Rozhořčeně vyhrkl: „Panenko skákavá, zemětřesení!“

Dalmas k němu nevesele shlédl dolů. „Je tu slečna Craylová – anebo to snad nevíte?“ zeptal se.

Blondák se zdvihl z podlahy a odmrštil dveře od sebe. Zavřely se s dalším řachnutím. Hlasitě odpověděl: „Jsou tu všichni – kromě papežova kocoura. Na toho se ještě čeká.“

Dalmas přikývl. „Ten váš večírek ale musí být báječný.“

Prošel kolem blondáka do haly a klenutým vchodem vešel do velkého, nemoderně zařízeného pokoje s vestavěnými vitrínami pro porcelán a přemírou starého nábytku. V pokoji bylo sedm – osm lidí a všichni už měli od alkoholu zrudlé tváře. Na podlaze hrála dívka v šortkách a zelené sportovní halence kostky s mužem ve smokingu. Tlustoch se skřípcem mluvil přísně do dětského telefonu. Říkal: „Meziměsto – Sioux City – a hodte sebou, sestřičko!“

Rádio hrálo na plné pecky „Sladké šílenství“.

Dvě dvojice kroužily kolem, nedbale narážejíce do sebe i do nábytku. Chlapík, vypadající jako Fred Astaire, tančil sám se sklenicí v ruce a nepřítomným výrazem v obličeji. Dalmasovi vyšla potácivě vstříc vysoká bledá blondýnka a přitom vyšplouchla obsah sklenice. Zaječela: „Miláčku! Tady jsem tě nečekala!“

Dalmas se jí vyhnul a šel směrem k šafránově žluté ženě, která právě vešla do místnosti s lahví ginu v každé ruce. Postavila láhev na klavír a se znuděným výrazem se o něj opřela. Dalmas k ní přistoupil a zeptal se po slečně Craylové.

Šafránově žlutá žena vyňala cigaretu z otevřené krabice a netečně řekla: „Venku – na zahradě.“

„Děkuju vám, paní Sutrová,“ řekl Dalmas.

Tupě na něho pohlédla. Dalším klenutým vchodem vešel do neosvětlené místnosti s proutěným nábytkem, z ní na zasklenou verandu a odtud vedly další dveře na schody, z nichž se sešlo na pěšinu, vinoucí se mezi zšeřelé stromy. Dalmas se pustil pěšinou a došel k okraji příkré stráně, odkud byl výhled na ozářenou část Hollywoodu. Stála tam kamenná lavička. Na ní seděla zády k domu dívka. Ve tmě rudě zářila cigareta. Zvolna otočila hlavu a vstala.

Byla drobná, tmavovlasá a velmi útlá. Na ústech měla tmavou rtěnku, ale bylo příliš šero, než aby bylo jasně vidět obličej. Pod očima se jí táhly stíny.

„Mám venku taxík, slečno Craylová,“ oslovil ji Dalmas. „Nebo jste snad přijela vlastním vozem?“

„Ne. Pojd'me. Je to tu odporné a gin nepiju.“

Vrátili se po pěšině a obešli dům k zamřížované brance, tou prošli na chodník a podél plotu se protáhli k místu, kde čekal taxík. Řidič se o něj opíral s podpatkem zaháknutým za okraj stupátka. Otevřel dvířka. Nastoupili. „Zastav u nějakého dragstóru. Potřebuju cigarety, Joey.“

„Jasný.“

Joey vklouzl za volant a nastartoval. Taxík sjížděl příkrou, klikatící se ulicí. Povrch asfaltové vozovky byl zavlhlý a šustění pneumatik se odráželo od výkladních skříní. Dalmas se za chvíli zeptal: „V kolik hodin jste odešla od Waldena?“

„Asi ve tři,“ odvětila dívka, aniž k němu otočila hlavu.

„Řekněme raději o něco později, slečno Craylová. Ve tři hodiny byl ještě naživu – a někdo byl u něj.“

Dívka vydala tichý, zoufalý zvuk, připomínající přiškrcený ston. Pak téměř neslyšně hlesla: „Vím... je mrtev.“ Zdvihla ruce v rukavičkách a přitiskla si je ke spánkům.

Dalmas pravil: „Dobře. A přestaňme hrát divadýlko víc, než je třeba... Třeba ho ještě budeme muset hrát, až se nám to bude zajídat.“

Velmi pomalu, tlumeným hlasem řekla: „Když jsem tam přišla, byl už mrtev.“

Dalmas přikývl. Nepohlédl na ni. Taxík ujížděl a za chvíli zastavil před nárožím s dragstórem. Řidič se obrátil na sedadle a ohlédl se. Dalmas po něm mrkl, ale promluvil k dívce. „Měla jste mi do toho telefonu říct víc. Mohl jsem se dostat do sakra pěkného maléru. A možná že už v sakra pěkném maléru jsem.“

Dívka se zakymácela a začala padat kupředu. Dalmas rychle natáhl paži, zachytil ji a opřel ji zpátky o sedadlo. Její hlava mu poskakovala na rameni a její ústa byla černá štěrbinou v křídově bílém obličejí. Dalmas ji podržel za rameno a volnou rukou jí nahmatl puls. Ostře, nevrle sykl: „Jedeme dál ke ‚Carlimu‘, Joey. Cigarety počkají... Dáma se potřebuje, napít, a to co nejdřív.“

Joey rychle zařadil rychlost a šlápl na plyn.

(4)

Bar ‚Carli‘ byl malý klub na konci pasáže mezi obchodem se sportovními potřebami a půjčovnou knih. Ve dveřích bylo zamřížované okénko a za nimi stál muž, který se už odnaučil tvářit, jako by na tom záleželo, kdo vejde.

Dalmas a dívka si sedli do malého boxu s tvrdými lavicemi a shrnutými zelenými závěsy. Boxy byly od sebe odděleny vysokými přepážkami. Na konci místnosti byl dlouhý výčepní pult a vedle něho stála velká hrací skříň. Chvilími, když právě nebylo příliš hlučno, do ní barman házel nikláky.

Číšník postavil na stůl dvě malé sklenky brandy a Mianne Craylová vyzunkla svou naráz. Do ustaraných očí se jí vkradlo trochu světla. Z pravé ruky si stáhla dlouhou černobílou rukavici a seděla tam, oči upřené na stůl, pohrávajíc si s jejími prázdnými prsty. Za chvíli se číšník vrátil s dvěma velkými sklenicemi brandy se sodou.

Když zase odešel, rozhovořila se Mianne Craylová tichým, zřetelným hlasem, aniž pozdvihla hlavu. „Zdaleka jsem nebyla první ženou v jeho životě, musel jich mít přede mnou tucty. A jistě bych nebyla poslední – přišlo by jich po mně ještě víc. Ale měl i své světlé stránky. A věřte nebo nevěřte, byt mi neplatil.“

Dalmas přikývl a mlčel. Dívka pokračovala, aniž k němu vzhledla. „V řadě věcí se choval jako lump. Když byl střízlivý, trpěl depresemi. Když se opil, byl mizera. Pokud byl jen trochu nalíznutý, byl celkem prima, nemluvě o tom, že byl nejlepším režisérem sexy filmů, jakého kdy Hollywood měl. U cenzury mu prošlo víc vulgárních erotických scén než komukoli jinému.“

Dalmas řekl bezvýrazným hlasem: „Jeho doba skončila. S vulgární erotikou je konec, a to dobře věděl.“

Dívka na něho vrhla krátký pohled, znovu sklopila oči a trochu usrkla. Z kapsy sportovního sáčka vytáhla droboučký kapesníček a utřela si ústa. Hosté za přepážkou byli velmi hluční.

Mianne Craylová řekla: „Obědvali jsme na balkóně. Derek byl opilý a nepřestával pít. Něco ho tížilo a trápilo.“

Dalmas se lehce pousmál. „Třeba kvůli těm dvaceti papírům, o které ho někdo chtěl připravit – nebo jste snad o tom nevěděla?“

„To je docela možné. Derek byl tak trochu držgrešle.“

„Chlast ho musel přijít na velké peníze,“ ušklíbl se Dalmas. „A ta motorová jachta, s níž tak rád křižoval moře – jižně od hranic.“

Dívka prudce trhla hlavou. V temných očích jí zajiskřila bolest. Velmi pomalu pravila: „Nakupoval si všechen alkohol v Ensenadě. Sám ho sem přivážel. Musel být opatrný – při tom množství, které spotřeboval.“

Dalmas přikývl. V koutcích úst mu pohrával chladný úsměv. Dopil, vložil si mezi rty cigaretu a tápal po zápalkách. Ve stojánku na stole už nebyla ani jedna. „Povídejte dál, slečno Craylová.“

„Vrátili jsme se do pokoje. Vytáhl dvě nenačaté láhve a řekl, že se chce opít do nemoty... Pak jsme se pohádali... Nemohla jsem to už dál vydržet. Odešla jsem. Když jsem přišla domů, začala jsem si o něj dělat starosti. Telefonovala jsem mu, ale nebral to. Nakonec jsem se tam vrátila... a otevřela si klíčem, který jsem měla... a Derek seděl mrtvý v křesle.“

Po chvíli se Dalmas zeptal: „Proč jste mi nic z toho neřekla do telefonu?“

Pevně sevřela dlaně a téměř neslyšně zašeptala: „Strašně jsem se bála... A něco tam... neklapalo.“

Dalmas si opřel hlavu o přepážku a hleděl na ni přivřenýma očima.

„Prostě takový otřepaný trik,“ řekla. „Skoro se stydím, že je to třeba vyklopit. Ale Derek Walden byl levák... To přece musím vědět, ne?“

Dalmas řekl velice tiše: „Tohle musela vědět spousta lidí – ale jeden z nich si nedal dost pozor.“ Zahledl se na prázdnou rukavičku, kterou Mianne Craylová žmoulala mezi prsty. „Walden byl levák,“ pokračoval rozvážně. „To znamená, že nespáchal sebevraždu. Pistole byla v jeho pravé ruce. Nikde nebyla stopa po zápase, rána na

spánku byla popálena střelným prachem a vypadala, jako by výstřel vyšel z pravého úhlu. To znamená, že ať už ho střelil kdokoli, byl to někdo, kdo se mohl dostat dovnitř a blízko k němu. Anebo byl zpítý do nemoty a nevěděl o sobě, a v tom případě musel ten, kdo to udělal, mít klíč.“

Mianne Craylová odstrčila rukavici od sebe. Ruce sevřela v pěst. „Jasněji mi to snad říkat nemusíte,“ vyjela na něho. „Vím, policie bude přesvědčena, že jsem to udělala já. Dobrá – já to neudělala. Byla jsem do toho zatraceného hlupáka zamilovaná. Co vy na to?“

Dalmas bezbarvě řekl: „Mohla jste to udělat, slečno Craylová. Určitě vás budou podezírat, nemyslíte? A mohla jste být natolik rafinovaná, abyste pak postupovala tak, jak jste postupovala. I s tím budou počítat.“

„To by nebylo rafinované,“ řekla trpce, „ale přehnaně rafinované!“

„Přehnaně rafinovaná vražda!“ zasmál se Dalmas trpce. „To nezní špatně.“ Prsty si pročísl nepoddajné vlasy. „Ne, neřekl bych, že by se to dalo přišít vám – a poldové třeba nebudou vědět, že byl levák..., dokud na to nekápne někdo jiný.“

Naklonil se přes stůl a opřel ruce o hranu stolu, jako by se chystal vstát. Přimhouřené oči jí upřel na tvář. „Na direkci je chlápek, který mi možná půjde na ruku. Je skrz naskrz polda, ale je starý a houby mu záleží na tom, co si lidé o něm myslí. Kdybyste tam sjela se mnou a řekla mu, co víte, třeba si o tom udělá svůj úsudek a zatluče na několik hodin vyšetřování a nepustí zprávu do novin.“

Tázavě na ni pohlédl. Natáhla si rukavici a klidně řekla: „Pojďme.“

(5)

Když se dveře výtahu v Merrivalu zavřely, tlust'och spustil noviny z obličeje a zažíval. Pomalu se zdvihl z pohovky a šoural se přes malou, ale útulnou halu. Vmáčkl se do telefonní budky na konci řady domácích telefonů, hodil do štěrbiny minci a tlustým prstem vytočil číslo, předfíkával si ho tlumeným hlasem.

Za chvíli se naklonil těsně k mušli a řekl: „Tady Denny, jsem v Merrivalu. Náš muž právě dorazil. Venku se mi ztratil, tak jsem ho šel vyčíhat sem.“

Měl dunivý, trochu bručivý hlas. Naslouchal hlasu na druhém konci, přikývl a bez dalšího zavěsil. Vyšel z budky, zamířil k výtahům a cestou odhodil nedopalek doutníku do lesklé nádoby plné bílého písku.

Ve výtahu řekl: „Desáté,“ a sundal klobouk. Měl rovné černé vlasy, zvlhlé potem, širokou plochou tvář a malé oči. Oblek volal po žehličce, ale nebyl ošumělý. Byl to firemní detektiv filmové společnosti Eclipse. V desátém patře vystoupil, šel zšeřelou chodbou, zabočil za roh a zaklepal na jedny dveře. Uvnitř se ozvaly kroky. Dveře se otevřely. Otevřel je Dalmas.

Tlust'och vešel, nedbale odhodil klobouk na lůžko a bez pobízení se posadil na křeslo u okna. „Nazdárek, hochu,“ řekl. „Jak slyším, potřebuješ píchnout.“

Dalmas na něho chvíli hleděl a neodpovídal.

Pak pomalu, zamyšleně řekl: „Možná – pověsit se někomu na paty. Žádal jsem o Collinse. Říkal jsem si, že tebe každý hned uvidí.“ Obrátil se, odešel do koupelny a vyšel s dvěma sklenicemi. Na prádelníku namíchal drinky a jeden mu podal. Tlust'och se napil, olízl si rty a sklenici postavil na parapet otevřeného okna. Z kapsy u vesty vytáhl krátký bachratý doutník. „Collins nebyl k sehnání,“ řekl. „A já zrovna točil palci. Proto tím pověřil velký šéf mě. Budu šoupat nohama?“

„Nevím. Nejspíš ne,“ odpověděl Dalmas lhostejně.

„Jestli budu moct jezdit autákem, tak je to prima. Mám s sebou svůj malý vůz.“

Dalmas uchopil sklenici a posadil se na pelest. Pohlížel se slabým úsměvem na tlust'ocha. Ten ukousl špičku doutníku a vyplívl ji. Pak se shýbl, sebral ji, pohlédl na ni a vyhodil ji z okna. „Krásný večer, co?“ řekl. „Jenom trochu moc teplo na tuhle roční dobu.“

„Jak dobře znáš Dereka Waldena, Denny?“ prohodil pomalu Dalmas.

Denny vyhlédl z okna. Obloha byla potažena slabým oparem a odraz červeného neónového nápisu za blízkou budovou vypadal jako oheň. Řekl: „Nevím, co myslíš pod znát. Čas od času ho vídám ve studiu. Víím, že patří k lidem, co si tady vydělávají spoustu peněz.“

„Takže tě neporazí, když ti řeknu, že je po smrti,“ řekl Dalmas nevzrušeným hlasem. Denny se pomalu obrátil. Doutník, stále ještě nezapálený, se mu pohyboval v ústech nahoru dolů. Příliš moc to s ním zřejmě nezamávalo. Dalmas pokračoval: „Něco v tom skřípe. Měla ho v hrsti nějaká banda vyděračů, Denny. Zřejmě tím přišli o dojnou krávu. Je mrtev – s dírou v hlavě a pistolí v ruce. Stalo se to dneska odpoledne.“

Denny otevřel očka trochu víc. Dalmas usrkával a postavil sklenici na stehno. „Našla ho jeho přítelkyně. Měla klíč k jeho bytu v Kilmarnocku. Japonský sluha byl pryč a jiné služebnictvo neměl. Holka to nikomu neřekla. Utekla a zatelefonovala mi. Zašel jsem tam... Taký jsem nikomu nic neřekl.“

Tlust'och ze sebe pomalu vypravil: „Propánakrále! Tohle ti poldové neodpustí a máš dohráno, bráško. Něco takového ti nemůže projít.“

Dalmas na něho pohlédl, pak otočil hlavu a zahleděl se na obraz na zdi. Chladně pravil: „Risknu to – a ty mi při tom pomůžeš. Máme úkol a za námi stojí setsakra vlivná organizace, a ta má v téhle hře hromadu prachů.“

„A jak si to představuješ?“ zeptal se Denny mrzutě. Nevypadal potěšené.

„Waldenova přítelkyně nevěří, že Walden spáchal sebevraždu, Denny. Ani já tomu nevěřím, na něco jsem totiž kápl. Musí se to ale vyřídit rychle, protože na to zrovna tak dobře může kápnout i policie. Nečekal jsem, že si to budu moct rovnou ověřit, ale přálo mi štěstí.“

„Hm, hm,“ zabručel Denny. „Jen mi tu nevykládej nějaké hlubokomyslnosti, nemyslí mi to tak rychle.“ Škrtl zápalkou a zapálil si doutník. Ruka se mu jen trochu zachvěla.

„Žádná hlubokomyslnost v tom není,“ řekl Dalmas. „Je to spíš prostoduchost. Ta pistole, kterou byl zabit Walden, má vypilované číslo. Jenže já ji otevřel a vnitřní číslo vypilováno nebylo. A to číslo mají na direkci v kartotéce zbrojních pasů.“

„A ty sis tam klidně zašel a poptal se po něm a oni ti ho dali,“ řekl Denny znechuceně. „A až Waldena najdou a zjistí původ zbraně, tak ti za to, žeš je předstihl, dají metál, co?“ A zachrchlal.

„Klid, kamaráde,“ řekl Dalmas. „Ten chlápek, co mi to ověřil, je v pořádku. S tím si starosti dělat nemusím.“

„To mi ještě chvíli vyprávěj! A proč by chlápek jako Walden měl pistoli s vy-pilovaným číslem? Vystavoval by se přece trestnímu stíhání.“

Dalmas dopil a přenesl prázdnou sklenici na prádelník. Natáhl k Dennymu láhev whisky. Ten zavrtěl hlavou. Tvářil se silně znechuceně.

„Jestli to byla jeho pistole, nemusel o tom vědět, Denny. A zrovna tak to jeho pistole vůbec nemusela být. Jestli patřila vrahovi, tak byl ten vrah amatér. Profesionál by takovou artilerii nepoužíval.“

Thlust'och pomalu řekl: „Tak dobře. Co víš o té bouchačce?“

Dalmas si sedl zpátky na lůžko. Z kapsy vytáhl balíček cigaret, jednu zapálil, naklonil se kupředu a vyhodil zápalku z okna. Řekl: „Zbrojní pas byl vydán před rokem jednomu žurnalistovi z *Press-Chronicle*, jistému Dartu Burwandovi. Toho Burwanda někdo odpráskl v dubnu na perónu Arcadeského nádraží. Zrovna se chystal zdrhnout z města, ale už to nestihl. Ten případ nikdy nevyřešili, ale existuje podezření, že se ten Burwand domákl nějakých levot – možná že té Linglovy vraždy v Chicagu – a pokoušel se vydírat jednoho z velkých šéfů. Ten si to nedal líbit. Exit Burwand.“

Thlust'och zhluboka oddychoval. Doutník nechal vyhasnout.

Dalmas pokračoval a přitom ho soustředěně pozoroval. „Tohle vím od svého přítele Westfallse z *Press-Chronicle*. To ovšem není všechno. Tu pistoli pravděpodobně vrátili Burwandově vdově. Bydlí ještě tady – nahoře na North Kenmore Avenue. Třeba mi poví, jak s tou pistolí naložila... a třeba má sama prsty v nějaké levotě, Denny. Pak mi ovšem nic neřekne, ale po naší rozmluvě třeba za někým půjde, o kom bychom měli vědět. Chápeš?“

Denny škrtl další zápalkou a přidržel si ji u špičky doutníku. Přidušeným hlasem se zeptal: „A co mám tedy dělat – sledovat tu ženskou, až s ní promluvíš o historii té pistole?“

„Ano.“

Thlust'och vstal a předstíral zívnutí. „To půjde,“ zabručel. „Ale proč to tajnůstkaření s Waldenem? Proč nedopřát poldům, aby tomu přišli na kloub? Tohle nám může na direkci vynést jenom špatnou pověst.“

„Musíme to už risknout,“ utrousil Dalmas. „Nevíme, co ti vyděrači měli v rukou proti Waldenovi, a kdyby to při vyšetřování vyplavalo na povrch a dostalo se to na titulní stránky novin v celé zemi, mohly by Eclipse Films přijít o řadu peněz.“

„Mluvíš, jako by Walden byl nějaký Valentino,“ řekl Denny. „Vždyť byl sakra jenom režisér. Přeci by stačilo vymazat jeho jméno z několika ještě neuvedených filmů.“

„Mají na to jiný názor,“ řekl Dalmas. „Ale třeba jen proto, že dosud nemluvili s tebou.“

Denny odsekl: „Dobře. Ale zatím bych to hodil na krk té holce. Policie přeci vždycky prahne po obětním beránkovi.“ Obešel postel, vzal si klobouk a narazil si ho na hlavu. „Báječné!“ ulevil si rozmrzele. „Tohle všechno musíme vyšťourat vlastně dřív, než poldové zjistí, že je Walden po smrti.“ Máchl paží a ušklíbl se. „Jako ve filmu.“

Dalmas strčil láhev whisky zpátky do zásuvky v prádelníku a nasadil si klobouk. Otevřel dveře a přidržel je, aby Denny vyšel první. Zhasl. Bylo za deset minut devět.

(6)

Vysoká blondýnka pohlédla na Dalmase zelenavýma očima s panenkami jako špendlíkové hlavičky. Rychle, aniž to vypadalo, že se rychle pohybuje, prošel kolem ní dovnitř. Loktem za sebou přibouchl dveře.

„Jsem detektiv, paní Burwandová – soukromý. Snažím se přijít na kloub něčemu, o čem vy třeba něco můžete vědět.“

Blondýnka řekla: „Daltonová, Helena Daltonová. Na Burwandovou zapomeňte.“

Dalmas se usmál a řekl: „Promiňte. Měl jsem to vědět.“

Blondýnka pokrčila rameny a pooděšla od dveří. Posadila se na kraj křesla, jehož opěradlo bylo na jednom místě propáleno cigaretou. V obývací bytu, pronajatého s nábytkem, se porůznu povalovaly nejrůznější levné tretky. Obě stojací lampy byly rozsvíceny. Na podlaze ležely polštáře lemované volány, o podstavec jedné lampy se opírala francouzská panenka a na římse plynem vytápěného krbu stála řádka románů v křiklavých přebalech.

Dalmas smekl a zdvořile řekl: „Jde mi o pistoli, kterou kdysi měl Dart Burwand. Vynořila se v případě, na kterém pracuju. Pokouším se zjistit, kdo ji měl od té doby, co se dostala do vašeho majetku.“

Helena Daltonová se poškrábala na předloktí. Měla snad půldruhého centimetru dlouhé nehty. Stroze prohlásila: „Nemám nejmenší ponětí, o čem mluvíte.“

Dalmas na ni pohlédl a opřel se o zeď. Do hlasu se mu vloudilo ostří. „Třeba si ještě vzpomínáte, že jste kdysi byla vdána za Dartu Burwanda a že ho v dubnu odpráskli, ne? Nebo je to tak dlouho za vámi?“

Blondýnka se kousla do prstu a řekla: „Jdete na to nějak zostra, co?“

„Jenom když je třeba. Ale neusněte mi z té poslední dávky, kterou jste si vstříkla!“

Helena Daltonová se rázem napřímila. Z tváře se jí vytratila všechna nejistota. Procedila mezi zuby: „Proč ta shánka po té pistoli?“

„Někoho s ní zabili, nic víc,“ prohodil ledabyly Dalmas.

Pohlédla na něho. Za chvíli řekla: „Byla jsem plonk. Dala jsem ji do frcu. Nikdy jsem ji nevyzvedla. Měla jsem manžela, co vydělával šedesát dolarů týdně, ale na mě nevydal ani jeden. Nikdy jsem nevlastnila ani pětník.“

Dalmas přikývl. „Vzpomínáte si na tu zastavárnu, kam jste ji dala? A lístek náhodou už nemáte?“

„Ne. Bylo to někde na Main Street. Tam je jedna vedle druhé. A lístek nemám.“

„Toho jsem se obával,“ řekl Dalmas.

Pomalů přešel přes pokoj a podíval se na tituly některých z knih na římse křbu. Pak přistoupil k malému sekretáři. Stál na něm stříbrný rámeček s fotografií. Dalmas si ji chvíli prohlížel. Pomalu se otočil.

„To je zlé s tou pistolí, Heleno. Dnes odpoledne s ní odbouchli dost významného chlápka. Vnější číslo bylo vypilované. Jestli jste ji opravdu dala do frcu, asi ji od zastavárníka odkoupil nějaký gangster, jenže gangster by tu bouchačku neupravil jenom takhle. Věděl by, že uvnitř je další číslo. Takže gangster to nebyl – a ten chlápek, u kterého se našla, by zase nekoupil pistoli ve frcu.“

Blondýnka se pomalu vztyčila. Na lících jí hořely rudé skvrny. Paže jí visely strnule podél boků a sípavě oddychovala. Pomalu, namáhavě řekla: „Ze mě nic nevymáčknete, šerloku. S policií nechci mít nic společného – a mám pár dobrých přátel, co se o mě postarají. Měl byste vypadnout.“

Dalmas se ohlédl na rámeček na sekretáři. Řekl: „Johnny Sutro by neměl svůj ciferník nechat takhle povalovat v bytě nějaké ženské. Někdo by mohl přijít na myšlenku, že zahýbá, nemyslíte?“

Blondýnka přešla toporně přes pokoj, prudce vhodila fotku do zásuvky, prudce ji zastrčila a bokem se opřela o sekretář. „Jste vedle jak ta jedle, šerloku. Tohle není žádný Sutro. Tak už sakra vypadněte!“

Dalmas se nepřivětivě zasmál: „Dnes odpoledne jsem vás viděl v Sutrově domě. Byla jste opilá, že se na to už nepamatujete.“

Blondýnka učinila pohyb, jako by chtěla vykročit ke dveřím. Ty se otevřely a dovnitř vešel muž. Zůstal stát těsně před nimi a velmi pozvolna je zavíral. Pravou ruku držel v kapse lehkého tvrdového svrchníku. Byl snědý, s vysokými rameny, hranatý, měl ostrý nos a ostrou bradu.

Dalmas na něho klidně pohlédl a řekl: „Dobrý večer, pane radní Sutro.“

Muž se podíval přes Dalmase na ženu. Dalmase si nevšímal. Žena řekla roztřeseným hlasem: „Tenhle chlápek tvrdí, že je detektiv. Podrobuje mě výsledku třetího stupně kvůli nějaké pistolí, kterou jsem podle něho prý měla. Vyhod' ho, prosím.“

„Podívejme, detektiv?“ řekl Sutro.

Minul Dalmase, aniž na něho pohlédl. Blondýnka před ním couvla a sklesla do křesla. Obličej jí zežloutl jako citrón a v očích měla strach. Sutro k ní chvíli shlížel dolů, pak se otočil a vytáhl z kapsy malou automatickou pistoli. Držel ji volně, ústím k podlaze. „Nemám moc času,“ řekl.

„Právě jsem odcházel,“ řekl Dalmas. Zamířil ke dveřím. Sutro na něho vyjel: „Napřed vyklopte, oč běží!“

„Samozřejmě,“ řekl Dalmas. Šel pružně, pomalu dál, a doširoka otevřel dveře. Pistole v Sutrově ruce se vzepjala. Dalmas řekl: „Nezesměšňujte se. Tady si přece nic nezačnete, to dobře víte.“

Oba muži se chvíli měřili. Za chvíli zastrčil Sutro pistoli do kapsy a olízl si tenké rty. Dalmas řekl. „Slečna Daltonová měla kdysi pistoli, a tou byl někdo zabit – nedávno. Ale prý už ji dlouho nemá. To je vše, co jsem chtěl znát.“

Sutro zvolna přikývl. V očích měl podivný výraz.

„Slečna Daltonová je přítelkyně mé ženy. Nepřeji si, aby byla obtěžována,“ řekl odměřeně.

„Jistě, věřím vám to,“ řekl Dalmas. „Ale detektiv s licenci má právo klást oprávněné otázky. Nevpadl jsem sem násilím.“

Sutro ho zkoumavě pozoroval. „Dobře, ale nechte mé přátele na pokoji. Něco tady ve městě znamenám a mohl bych vás ocejchovat.“

Dalmas přikývl, pomalu vyšel ze dveří a zavřel je. Chvilí naslouchal. Zvenitř nebylo nic slyšet. Pokrčil rameny, prošel chodbou a po třech schodech sešel do malého vestibulu bez domovního telefonu. Před domem se rozhlédl po ulici. Byla to čtvrt' činžáků a po obou stranách ulice parkovala auta. Vykročil směrem k taxíku, který na něho čekal. Joey, zrzavý řidič, stál na okraji chodníku před taxíkem. Kouřil cigaretu a hleděl přes ulici, nejspíš na velké černé kupé, zaparkované levou stranou k chodníku. Když se k němu Dalmas přiblížil, zahodil cigaretu a vyšel mu vstříc.

„Poslyšte, šéfe,“ vychrlil ze sebe. „Podíval jsem se na toho chlápka v tom cad...“

Nad dvířky kupé vyšlehl bledý plamen a rozstříkl se v ostré paprsky. V prostoru mezi domy hlasitě praskaly výstřely. Joey se zhroutil na Dalmase. Kupé prudce poskočilo a rozjelo se. Dalmas se svezl na bok, na koleno, a Joey se ho držel jako klíště. Dalmas se pokusil dosáhnout na pistoli, ale nedokázal to. Kupé objelo roh, pneumatiky zasvištěly a Joey se svalil z Dalmase a překulil zády na chodník. Rukama tloukl do cementu a hluboko z prsou se mu vydral chraplavý, úzkostný ston. Znovu zasvištěly pneumatiky a Dalmas hbitě vyskočil a pravičkou švihl do levého podpaždí. Zarazil se, jen co zahlédl prudce zastavit malé auto. Vyskočil z něho Denny a běžel k němu.

Dalmas se shýbl nad řidičem. Ve světle pouličních lamp před vchodem do činžáku uviděl krev vpředu na Joeyově manšestrové kazajce, krev, která už prosakovala látkou. Joey otevíral a zavíral oči jako umírající pták.

Denny řekl: „Za tou károu nemá smysl jet. Je moc rychlá.“

„Seženi telefon a zavolej sanitku,“ vyhrkl Dalmas. „Kluk to dostal do břicha... A pak mi dohlídni na tu blondýnku.“

Dalmas se sklonil k Joeyovi a zamumlal: „Nehýbej se, kamaráde... Klid, chlapče... klid.“

(7)

Poručík z oddělení pro vraždy se jmenoval Weinkassel. Měl řídké blond vlasy, mrazivě modré oči a byl podobán od neštovic. Seděl v otáčivém křesle, nohy opřené o vysunutou zásuvku, telefon těsně u lokte. Místnost páchla prachem a cigaretovými špačky. U otevřeného okna stál Lonergan, rozložitý šedovlasý detektiv s šedým knírem, a zachmuřeně vyhlížel ven. Weinkassel žmoulal v ústech zápalku a hleděl na Dalmase, který seděl na protější straně psacího stolu. Řekl: „Raději kápněte božskou. Ten taxikář nemůže. Zatím vám u nás ve městě kvetla pšenice, a vy určitě nechcete, aby povadla.“

„Ten se nedá,“ řekl Lonergan. „Ten nic neřekne.“ Ani se přitom neotočil.

„Kdybys míň žvanil, udělal bys líp, Lonnie,“ upozornil ho Weinkassel bezbarvým hlasem.

Dalmas se slabě usmál a posunul dlaň po hraně psacího stolu. Ozval se kvíkový zvuk. „Co vám mám vykládat?“ zeptal se. „Byla tma a toho chlapíka s pistolí jsem ani nezahlédl. Byl to cadillac, kupé s vypnutými světly. To jsem vám přece už jednou řekl, poručíku.“

„Mně se to nezdá,“ zavrčel Weinkassel. „Něco tady skřípe. Přeci musíte mít alespoň tušení, kdo to mohl být. Šli přeci jasně po vás.“

„Proč?“ nadhodil Dalmas. „Zasáhlo to taxikáře, ne mě. Takoví šoféři toho leccos zažijou. Třeba si některý ostrý hoch chtěl vyrovnat účet právě s tímhle!“

„Nebo s vámi,“ poznamenal Lonergan a dále civěl z okna.

Weinkassel se zamračil na Lonerganova záda a trpělivě řekl: „To auto stálo venku, zatímco jste byl v domě. Ten taxikář stál taky venku. Kdyby ten chlápek s pistolí šel po něm, nemusel čekat, až vyjdete.“

Dalmas rozhodil paže a pokrčil rameny. „Jak koukám, myslíte si, že vím, kdo to byl.“

„Úplně o tom přesvědčení nejsme. Přesto si myslíme, že byste nám dovedl říct nějaká jména, abychom si je oťukali. Koho jste tam šel navštívit?“

Dalmas mlčel. Lonergan se odvrátil od okna, posadil se na kraj psacího stolu a klimbal nohama. Na plochem obličejí měl cynický úsměšek. „Tak ven s tím, chlapče,“ řekl bodře.

Dalmas se zhoupł na židli a strčil ruce do kapes. Přemítavě hleděl na Weinkassela a přehlížel šedovlasého detektiva, jako by byl vzduch. Pomalu řekl: „Byl jsem tam služebně v záležitosti svého klienta. Nemůžete mě donutit, abych o tom něco vypovídal.“

Weinkassel pokrčil rameny a chladně si ho změřil. Pak vyndal užmoulanou zápalku z úst, podíval se na její zploštělý konec a odhodil ji. „Nějak mi připadá, že ta vaše záležitost má něco společného s tím střelením,“ prohodil nevrle. „V tom případě byste ovšem měl s tím tajnůstkářením utrum. Nemyslíte?“

„Možná,“ souhlasil Dalmas. „Jestli se to tak vyvrbí, pak máte pravdu. Ale měl bych tedy dostat příležitost promluvit si se svým klientem.“

„Dobře,“ řekl Weinkassel. „Máte ji mít do zítřka do rána. Jinak nám pěkně vrátíte licenci, jasně?“

Dalmas přikývl a vstal. „To pokládám za fér, poručíku.“

„Tajnůstkářením je všechno, co vy čmuchalové umíte,“ ulevil si Lonergan vztekle.

Dalmas kývl na Weinkassela a vyšel z kanceláře. Prošel šerou chodbou a po schodech nahoru do vestibulu. Před radnicí sešel po dlouhém betonovém schodišti dolů na Spring Street; na druhé straně ulice byl zaparkován nepříliš nový kabriolet, packard. Nastoupil do něho, zajel na roh, projel tunelem pod Druhou ulicí a za dalším blokem zabočil doleva k západu. Cestou nahlížel do zpětného zrcátka. Na Alvarado Street zašel do dragstóru a zatelefonoval do svého hotelu. Recepční mu sdělil číslo, které má volat. Vytočil je a na druhém konci linky se ozval Dennyho dunivý hlas. „Kde jsi byl? Mám tu

blondýnku tady u sebe v bytě. Je namol. Přijed' za mnou a vymáčkne z ní, co potřebujeme vědět.“

Dalmas vyhlížel ze zasklené budky, aniž co vnímal. Za drahnou chvíli pomalu řekl: „Tu blondýnku? Jak to?“

„To je dlouhý příběh, kamaráde. Přijed' sem a já ti ho povím. South Livesay číslo čtrnáct set padesát čtyři. Víš, jak se sem dostaneš?“

„Mám plán. Najdu to,“ řekl Dalmas stejným přemítavým tónem.

Denny mu přesto dost zdoluhavě vysvětloval, kudy má jet, aby tam trefil. Výklad skončil slovy: „A hod' sebou. Teďka spí, ale může se probudit a pak bude řadit jako pominutá.“

Dalmas poznamenal: „Tam, kde bydlíš, by to asi stejně žádný velký rozruch nevyvolalo... Už jedu, Denny.“

Zavěsil a vyšel k vozu. Z postranní kapsy dvířek vytáhl půllitrovku bourbonu a pořádně si lokl. Pak nastartoval motor a vyrazil směrem k Fox Hills. Cestou dvakrát zastavil a zůstal nehybně sedět ve voze. Přemýšlel. Ale pokaždé pokračoval v jízdě.

(8)

Silnice odbočovala z Pico Boulevardu do řídky obydlené vilové čtvrti, rozprostírající se na svazích mírných kopců mezi dvěma golfovými hřišti. Vedla podél jednoho z nich, ohrazeného vysokým drátěným plotem. Na svazích byly rozsety bungalovy. Po chvíli se silnice svažovala do údolíčka, kde přímo u vozovky, na straně odvrácené od golfového hřiště, stál osamělý bungalov.

Dalmas projel kolem něho a zaparkoval pod obřím eukalyptem, vrhajícím tmavý stín na povrch silnice, zalitý svitem měsíce. Vystoupil, šel zpátky a po betonové pěšině došel k domku. Byl prostorný a nízký a malá venkovská okna vpředu byla do poloviny zakryta keři. Uvnitř svítilo slabé světlo a z otevřených oken se linuly zvuky ztlumeného rádia.

Za okny se mihl stín a přední dveře se otevřely. Dalmas vešel do obývacího, zabírajícího celou šířku stavení. V lampě svítila jediná žárovka a na rozhlasovém přístroji zářila osvětlená stupnice. Do místnosti vnikalo trochu měsíčního svitu.

Denny měl svlečené sako a vyhrnuté rukávy. „Ta ženská pořád spí,“ řekl. „Probudím ji, až ti vypovím, jak jsem ji sem dostal.“

„Nikdo se ti nepověsil na paty?“

„Ani nápad.“ Denny natáhl velkou dlaň.

Dalmas se posadil do proutěného křesla v koutě mezi rádiem a řadou oken vedoucích na vozovku. Klobouk položil na podlahu, vytáhl láhev bourbonu a smutně na ni pohlédl. „Přines nám něco pořádného k pití, Denny. Jsem utahaný jako kočka. Ještě jsem nevečeřel.“

„Mám tu tříhvězdičkový martell,“ řekl Denny. „Hnedka jsem zpátky.“

Vyšel z pokoje a v zadní části domu se rozsvítilo světlo. Dalmas postavil láhev na podlahu vedle klobouku a dvěma prsty si mnul čelo. Hlava mu třeštila. Světlo vzadu

za chvíli zhaslo a Denny se vrátil s dvěma velkými sklenicemi. Koňak chutnal nefalšovaně a řízně. Denny usedl do druhého proutěného křesla. V nejasně osvětleném pokoji působil mohutně a tmavě. Pomalu se rozhovořil svým drsným hlasem.

„Zní to praštěně, ale vyšlo to. Když se tam přestali motat poldové, zaparkoval jsem za domem a vešel zadním vchodem. Věděl jsem, v kterém bytě ta ženská bydlí, ale nikdy předtím jsem ji neviděl. Řekl jsem si, že na ni vyrukují s nějakou fintou, třeba zabere. Zaklepal jsem na dveře, ale neotevřela. Slyšel jsem ji uvnitř přecházet a za minutu jsem uslyšel, jak vytáčí nějaké číslo. Vrátil jsem se po chodbě k zadním dveřím. Daly se otevřít, tak jsem vešel dovnitř. Byly totiž zavřené jenom na jednu z těch západek, co občas nezapadnou, i když si člověk myslí opak.“

Dalmas přikývl a řekl: „Je mi to jasné, Denny.“

„Tlustoch upil ze sklenice a přejížděl jejím okrajem po dolním rtu. Pokračoval: „Telefonovala nějakému Gaynu Donnerovi. Znáš ho?“

„Slyšel jsem o něm. Tak tohle jsou ty její konexe!“

„Tykala mu a byla našťvaná,“ řekl Denny. „Proto jsem ji mohl slyšet. Donnerovi patří ten podnik na Mariposa Canyon Drive – ‚Mariposa Club‘. Jeho kapelu můžeš slyšet v rádiu – Hank Munn a jeho boys.“

„Občas je poslouchám, Denny.“

„Dobře. Když zavěsila, vešel jsem k ní. Určitě byla plná koksu, komicky se tam motala kolem dokola a zřejmě ani nevnímala, co se děje. Rozhlédl jsem se a na sekretáři byla fotka Johna Sutra, toho radního. Na té jsem postavil svou fintu. Namluvil jsem jí, že Sutr chce, aby se na krátký čas zdejchla, a že jsem jeden z jeho mládenců a že má odjet se mnou. Spolkla to i s navijákem. K neuvěření. Chtěla dostat něco k pití. Řekl jsem jí, že mám v autě láhev. Vzala si klobouček a plášť.“

„To šlo tak snadno?“ nadhodil tiše Dalmas.

„Jo,“ přitakal Denny. Dopil a někam postavil sklenici. „V autě jsem ji napájel z láhve, aby nevyváděla, a zajeli jsme sem. Tady usnula, a to je všechno. Co si o tom myslíš? Bylo to na direkci zlé?“

„Dost,“ řekl Dalmas. „Moc jsem mládence neobalamutil.“

„A co nového kolem Waldenovy vraždy?“

Dalmas pomalu potřásl hlavou. „Hádám, že ten japonský sluha dosud nedorazil domů.“

„Chceš si promluvit s tou ženskou?“

V rádiu hráli valčík. Dalmas se chvíli zaposlouchal do melodie, a teprve pak odpověděl unaveným hlasem: „Právě kvůli tomu jsem snad přijel, ne?“

Denny vstal a vyšel z pokoje. Někde se otevřely dveře a bylo slyšet tlumené hlasy. Dalmas vytáhl z podpaždí pistoli a položil ji na křeslo vedle nohy.

Blondýna vešla a nějak příliš moc při tom klopýtala. Rozhlédla se kolem, uchichtla se, rozpřáhla do neurčité paže. Zamžourala na Dalmase, zůstala chvíli kymácivě stát a pak klesla do křesla, v němž předtím seděl Denny. Tlustoch se držel v její blízkosti a opíral se o kuřácký stůl, který stál u postranní zdi.

Žena breptla opilý hlasem: „Hele, můj starý kámoš čmuchal. Ahoj, cizinče, ahoj. Co takhle dát dámě napít?“

Dalmas na ni bezvýrazně pohlédl. Pomalu řekl: „Vzpomněla jste si na něco nového o té pistoli? O té, co jsme o ní mluvili, když k vám vrazil Johnny Sutro... O té pistoli s vypilovaným číslem... O té, která zabila Dereka Waldena.“

Denny ztuhl a znenadání spustil ruku k boku. Dalmas pozdvihl kolt a současně se vztyčil. Denny pohlédl na zbraň a už se ani nepohnul. Stál uvolněně. Žena se také nehýbala, ale opilost z ní sklouzla jako uschlý list. Na obličeji se jí náhle objevil napjatý, roztrpčený výraz.

Dalmas řekl klidně: „Drž ruce mně na očích, Denny, a všechno bude v pořádku... A co kdybyste mi teď, vy dva mizerní podvodníci, pověděli, kvůli čemu jsem tady.“

Thlust'och vyhrkl zastřeným hlasem: „Panebože! Co tě chytlo? Jenom jsem se lekl, když jsi té ženské řekl Waldenovo jméno.“

„Nevadí, Denny,“ ušklíbl se Dalmas. „Třeba o něm nikdy neslyšela. Rychle si to vyjasněme. Mám pocit, že jsem tady, aby mi někdo zatopil.“

„Ty ses úplně zcvokl!“ vyjel na něho thlust'och.

Dalmas lehce sklonil kolt. Opřel se zády o postranní zeď, naklonil se a levou rukou vypnul rádio. Pak roztrpčeně řekl: „Shodils mě, Denny. To se dalo snadno poznat. Jsi moc velký, než aby ses mohl nepozorovaně pověsit někomu na paty, a poslední dobou jsem tě asi desetkrát zahlédl, jak mě sleduješ. A když ses mi dneska večer najednou přihlásil do práce, bylo mi to úplně jasné... A když jsi mi vykládal tu směšnou historku, jak jsi sem dostal tuhle dámičku, byl jsem si tím setsakramentsky jist... K čertu, copak si myslíš, že chlap, který se udržel tak dlouho naživu jako já, naletí na něco takového? Hele, Denny, buď kamarád a vyklop, kdo tě platí... Snad tě pak nechám běžet... Kdo tě platí? Donner? Sutro? Nebo někdo, koho neznám? A proč jste mě vylákali až sem do lesů?“

Helena Daltonová náhle vyskočila a vrhla se na něho. Dalmas ji volnou rukou odstrčil a žena se zhroutila na podlahu. Zaječela: „Sejmi ho, ty tlustý lumpe! Sejmi ho!“

Denny se nepohnul. „Sklapněte, sněžná královno!“ utrl se na ni Dalmas. „Nikdo nebude nikoho snímat. Tohle je pouze přátelská rozmluva. Postavte se a přestaňte se nám tady natřásat.“

Blondýnka pomalu vstala.

Dennyho tvář měla v přítmí kamenný, nehnutý výraz. Chraptivě se ozval: „Shodil jsem tě. Byla to všivárna. Ale stalo se to. Už mi lezlo z krku hlídat houf choristek, aby si navzájem nekradly rtěnky... Můžeš to do mě napálit, jestli se ti zachce.“

Stále se nehýbal. Dalmas pomalu přikývl a opakoval: „Kdo je to, Denny? Kdo tě platí?“

„Nevím,“ odpověděl Denny. „Vytočím číslo, dostanu příkazy a stejným způsobem podám zprávu. Prachy dostávám poštou. Chtěl jsem tomu sám přijít na kloub, ale nevyšlo mi to... Nemyslím, že by šli po tobě, a o tom střelení na ulici nemám nejmenší páru.“

Dalmas na něho upřeně hleděl.

Pomalu řekl: „Nemeleš snad dokolečka jen proto, abys mě tady zdržel, Denny?“

Tlustých pomaloučku zdvihl hlavu. V pokoji se najednou rozprostřelo naprosté ticho. Venku zastavil vůz. Tiché předení motoru ustalo. Vršek oken zalilo světlo červeného hledáčku. Bylo oslnivé. Dalmas sklesl na koleno a rychle, tiše se odsunul stranou. Denny chraptivě vyhrkl do tmy: „Panebože, policajti!“

Červené světlo změnilo drátěné pletivo v okenních tabulích v růžový třpyt a vrhlo velkou jasnou skvrnu na natřenou postranní stěnu. Žena přitlumeně vyjekla a na okamžik, než klesla na podlahu z dosahu světelného kužele, byl její obličej jako rudá maska. Dalmas, hlavu skrčenou co nejniž pod parapetem posledního okna, vyhlédl do světla. Listí na keřích vypadalo v rudé záři jako černé hroty oštěpů.

Na pěšině zaduněly kroky. Drsný hlas štěkl: „Všichni ven! Pracký vzhůru!“

Uvnitř domu se ozval zvuk kroků. Dalmas švihl pistolí – zbytečně. Cvakl vypínač a venku na verandě se rozsvítilo světlo. V jeho kuželu se na okamžik objevili dva muži v modrých policejních uniformách, ale vzápětí uskočili. Jeden z nich měl v ruce automat a druhý dlouhý luger se speciálním zásobníkem.

Ozval se skřípavý zvuk. Denny byl u dveří a otevřel kukátko. V ruce se mu objevila pistole a třeskl výstřel. Venku na betonu se ozval těžký dusot, do světla dovrávorал muž a zase vrávoravě zmizel. Z hlavy mu spadla čapka s tuhým štítkem a kutálela se po pěšině. Dalmas se spustil na podlahu a přitiskl se těsně ke stěně. Současně se rozštěkal automat. Dalmas zabořil obličej do dřevěné podlahy. Žena za ním zaječela. Střelec rychle pokropil místnost od jednoho konce k druhému a vzduch se naplnil prachem sádry a třískami. Se stěny řinčivě spadlo zrcadlo. Ostrý zápach střelného prachu se mísil s kyselým pachem sádrové tříště. Zdálo se, že střelba trvá celou věčnost. Něco padlo Dalmasovi přes nohy. Oči držel zavřené a obličej tiskl dál do podlahy.

Štěkot a rachot ustaly. Přival sádry ze stěn pokoje neustával. Kdosi zaječel: „Jak se vám to líbilo, kamarádi?“ Jiný hlas ho zlostně okřikl: „Pojď – padáme!“

Znovu se ozvaly kroky a tahavý zvuk. Další kroky. Naskočil motor. Hlučně klapla dvířka auta. Pneumatiky zaskřípaly na šterku vozovky, motor se rozburácel a za okamžik ho už nebylo slyšet.

Dalmas se vyškrábal na nohy. V uších mu hučelo a chrípí měl vyschlé. Zdvihl pistolí z podlahy, z vnitřní kapsy vytáhl malou baterku a rozsvítil. Paprsky se jen stěží prodíraly vzduchem plným prachu. Blondýnka ležela na zádech, oči vytřeštěné, ústa zkroucená do jakéhosi úšklebku. Vzlykala. Dalmas se k ní shýbl. Zřejmě ji to ani neškráblo. Procházel dál pokojem. Klobouk našel nedotčený vedle křesla, jehož horní půlka byla ustřelena. U klobouku ležela láhev bourbonu. Muž s automatickým pokosil pokoj sem a tam ve výši prsou, aniž sklopil dostatečně hlavu. Dalmas šel pomalu ke dveřím. Před nimi klečel Denny. Kymácel se dopředu a dozadu a jednou rukou si přidržoval druhou. Tlustými prsty prosakovala krev.

Dalmas otevřel dveře a vyšel ven. Na pěšině byla malá kaluž krve a plno nábojnic. Nikoho nebylo vidět. Dalmas tam stál, krev mu bušila ve spáncích jako malá kladívka a kůže kolem nosu ho svědila. Lokl si z láhve trochu whisky, obrátil se a vrátil se do domu.

Denny už byl na nohou. Vytáhl kapesník a právě si jím ovazoval zakrvácenou ruku. Vypadal omámeně, opile. Vrávorál. Dalmas mu zamířil paprsky baterky na obličej. Zeptal se ho: „Bolí to moc?“

„Ne, jen mi to škrábalo kůži,“ řekl tlustěoch zastřeným hlasem. Prsty mu nemotorně klouzaly po kapesníku.

„Ta blondýnka je k smrti vyděšená,“ řekl Dalmas. „Postarej se o ni. Máš pěkné kamarády. Chtěli nás dostat všechny tři. Zmátls je, když jsi po nich vypálil z kukátka. Řekl bych, že ti jsem za to zavázán, Denny... Ten střelec nestál za moc.“

Denny řekl: „Kam půjdeš?“

„Kam bys navrhoval?“

Denny na něho pohlédl. „Sutro je tvůj chlapík,“ řekl pomalu. „Skoncoval jsem s ním – mám toho po krk. Ať jdou všichni k čertu!“

Dalmas znovu prošel dveřmi na betonovou pěšinu a dál k vozovce. Nastoupil do vozu a odjel se zhasnutými světly. Teprve když projel několika zatáčkami a ujel kus cesty, rozsvítil, vystoupil a vytřepal si prach ze šatů.

(9)

Rozhrnutý černostříbrný závěs vedl do oparu kouře cigaret a doutníků. Oparem krátce probleskovaly barevné šlehy mosazných hudebních nástrojů taneční kapely. Vzduch byl prosycen pachem jídla a alkoholu a parfémů a pudru. Parket vypadal jako prázdná jantarově žlutá skvrna a byl snad jen o něco málo větší než nafukovací matrace filmové hvězdy.

Pak kapela spustila, světla se ztlumila a po schodech potažených kobercem jim vyšel vstříc vrchní, poklepávající zlatou tužkou na saténový lampas kalhot. Měl úzké, mrtvé oči a světlé blond vlasy, ulízaně sčesané dozadu.

Dalmas řekl: „Chtěl bych mluvit s panem Donnerem.“

Vrchní si poklepal zlatou tužkou na zuby. „Je bohužel zaneprázdněn. Vaše jméno?“

„Dalmas. Povězte mu, že jsem velmi dobrý přítel Johnyho Sutra.“

„Vynasnažím se,“ řekl vrchní.

Přistoupil k desce s tlačítky a malým telefonem. Zdvihl sluchátko, přiložil si ho k uchu a s neosobním pohledem vycpaného zvířete se přes mušli zahleděl na Dalmase.

Dalmas řekl: „Počkám ve foyeru.“

Vrátil se za závěs a odebral se na pánskou toaletu. Tam vytáhl láhev bourbonu a s hlavou zvrácenou a nohama rozkročenýma ve středu dlaždicové podlahy vypil, co v ní zbývalo. Přispěchal k němu vrásčitý černoch v bílé kazajce a vylekaně ho varoval: „Tady se nesmí pít, šéfe.“

Dalmas odhodil prázdnou láhev do koše pro použité ručníky. Pak vzal ze skleněné přihrádky čistý ručník, otřel si rty, položil na okraj umývadla desetník a vyšel. Mezi vnitřními a vnějšími dveřmi toalety byl úzký prostor. Dalmas se opřel o vnější dveře a

z kapsy u vesty vytáhl malou, asi deset centimetrů dlouhou pistoli. Třemi prsty ji přidržel v dýnku klobouku a vykročil dál, lehounce mávaje kloboukem podél boku.

Za chvíli se ve foyeru objevil vysoký Filipínek s hedvábně černými vlasy a rozhlédl se. Dalmas k němu zamířil. Vrchní prostrčil hlavu závěsem a kývl na Filipínce. Ten řekl Dalmasovi: „Tudy, šéfe.“

Šli dlouhou, tichou chodbou. Tóny kapely jim skomíraly v zádech. Za otevřenými dveřmi bylo vidět několik opuštěných, zeleně potažených stolů. Pak se chodba prudce stočila v pravém úhlu a vzadu na jejím konci se linulo z otevřených dveří světlo.

Filipínek se znenadání zarazil a udělal ladný, složitý pohyb, po němž se mu v ruce objevila velká automatická pistole. Zdvořile s ní rýpl Dalmase do žeber. „Musím vás prošacovat, šéfe. Domácí řád.“

Dalmas zůstal nehybně stát a rozpažil. Filipínek mu odebral kolt a strčil si ho do kapsy. Pak mu přešel po ostatních kapsách, ustoupil a vsunul svou zbraň do pouzdra. Dalmas spustil paže, upustil klobouk na podlahu a malá automatická pistole, kterou měl ukrytou v klobouku, mířila Filipíncovi přímo na břicho. Filipínek k ní shlédl a překvapeně se zašklebil.

„To jsem vás podfoukl, co? Teď jsem na řadě já,“ řekl Dalmas. Vrátil kolt na jeho místo, vytáhl zpod Filipíncova podpaží velkou automatickou pistoli, vyňal z ní zásobník a z komory vyhodil náboj. Prázdnou pistoli vrátil Filipíncovi. „Pořád s ní ještě můžete někoho majznout po hlavě. Jestli zůstanete stát přede mnou, nebude se muset váš šéf dozvědět, že se k ničemu jinému nehodí.“

Filipínek si olízl rty. Dalmas ho ohmatal, jestli nemá někde další zbraně, a pak oba vykročili dále chodbou a vešli do pootevřených dveří, Filipínek první. Byla to velká místnost se stěnami diagonálně obloženými dřevem, na podlaze žlutý čínský koberec a několik kusů solidního nábytku, vsazené dveře, svědčící o zvukotěsnosti, a žádná okna. Pod stropem se táhla řada pozlacených mřížek a zabudovaný ventilátor vyluzoval slabý, tišivý šustot. V pokoji byli čtyři muži. Všichni mlčeli.

Dalmas usedl na koženou pohovku a upřel oči na Ricchia, toho uhlazeného mládence, který ho odvedl z Waldenova bytu. Ricchio byl připoután k židli, paže měl natažené dozadu kolem vysokého opěradla a svázané na zkrřížených zápěstích. V očích mu plál vztek a obličej měl samou krev a podlitinu. Rozbili mu ho pažbou pistole. Blondák Noddy, který s ním byl v Kilmarnocku, seděl v koutě na taburetu a kouřil.

V rudém, koženém houpacím křesle se zvolna pohupoval John Sutro a hleděl upřeně k podlaze. Ani nevzhlédl, když Dalmas vešel do pokoje.

Čtvrtý muž seděl za psacím stolem, vypadajícím, jako by stál hromadu peněz. Jeho hebké hnědé vlasy byly uprostřed rozděleny pěšinkou a sčesány dozadu do týla, měl úzké rty a rudohnědé oči s palčivými ohýnky. Čekal, až si Dalmas sedne a rozhlédne se kolem. Pak šlehl zrakem po Ricchioví a řekl: „Tenhle gauner se nám trochu vymkl z ruky. Právě jsme ho poučili. Vás to, hádám, nemrzí.“

Dalmas se krátce, nevesele zasmál. „Mně osobně je to úplně jedno, Donnere. Ale co ten druhý? Na něm žádné poučení nevidím.“

„Noddy je v pořádku. Jednal podle příkazů,“ řekl Donner klidně.

Vytáhl pilník s dlouhou rukojetí a začal si pilovat nehet. „Vy a já si máme o ledačem pohovořit. Proto jste sem přišel. Nic proti vám nemám – pokud nebudete jako soukromý detektiv strkat nos do příliš mnoha věcí.“

Dalmas rozevřel oči trochu víc. „Poslouchám, Donnere.“

Sutro pozdvihl zrak a zahleděl se na Donnerův zátylek. Donner pokračoval hladkým, nedbalým hlasem: „Vím o tom výstupu v bytě Dereka Waldena a vím o té střelbě na Kenmoru. Kdyby mi napadlo, že se Ricchio takhle pomine, byl bych ho klepl přes prsty už dřív. Jak to vypadá, je na mně, abych všechno uvedl do pořádku... Až si to tady vyříkáme, pojedete pan Ricchio na direkci a tam jim hezky vypoví svůj příběh.“

Seběhlo se to takhle: Ricchio pracoval pro Waldena v době, kdy u hollywoodské elity byli v módě osobní strážci. Walden si nakupoval alkohol v Ensenadě – a pokud vím, nakupuje ho tam dosud, a sám ho sem vozil. Nikdo mu v tom nebránil. Ricchio v tom viděl příležitost dopravit sem pod spolehlivým pláštěm nějaký ten koks. Walden ho při tom přistihl. Nechtěl vyvolat skandál, a proto dal Ricchiovi jenom padáka. Ricchio toho využil a začal Waldena vydírat. Vycházel z toho, že Walden má příliš mnoho másla na hlavě, než aby obstál při vyšetřování, které by federální policie musela kvůli vydírání zavést. Jenže Walden neklopil tak rychle, jak si Ricchio přál, a Ricchio se naštvál a rozhodl se jít tvrdě na věc. Vy a váš řidič jste mu to překazili a Ricchio to do vás napálil.“

Donner odložil pilník a usmál se. Dalmas pokrčil rameny a mrkl po Filipíncovi, který stál při zdi vedle pohovky. „Nemám sice za sebou organizaci jako vy, Donnere,“ řekl, „ale dostávám se zase dost mezi lidi. Ten váš příběh zní celkem věrohodně a mohl by i projít – za předpokladu menší spolupráce dole na direkci. Jenomže už neodpovídá faktům, jak je známe teď.“

Donner pokrčil obočí. Sutro začal švihat špičkou vycíděného střevíce nahoru ke koleni a zase dolů.

Dalmas se zeptal: „A jak do toho zapadá pan Sutro?“

Sutro na něho pohlédl a přestal se pohupovat. Rychle, netrpělivě sebou trhl. Donner se usmál. „Sutro je Waldenův přítel. Walden se mu tak trochu svěřil, a Sutro ví, že Ricchio byl kdysi u mě. Ale jako radní nechtěl říct Waldenovi všechno, co ví.“

Dalmas procedil mezi zuby: „Povím vám, co na vašem příběhu skřípe, Donnere. Není v něm dost strachu. Walden měl tak nahnáno, že nechtěl jít na ruku ani mně, i když jsem pro něho pracoval... A dnes odpoledne měl zase z něho někdo tak nahnáno, že ho zastřelil.“

Donner se předklonil a oči se mu zúžily a ztvrdly. Sevřel pěsti. „Walden je... mrtev?“ zeptal se skoro šeptem.

Dalmas přikývl. „Střelen do pravého spánku... dvaatřicítkou. Vypadá to jako sebevražda. Ale není.“

Sutro rychle zdvihl ruku a přikryl si obličej. Blondák na taburetu v koutě ztuhl.

Dalmas nadhodil: „Chcete vědět, co si opravdu myslím, Donnere? Zůstaňme zatím u toho, že si to jen myslím... Walden byl osobně namočen do pašování drog – a nebyl v tom sám. Ale po zrušení prohibice toho chtěl nechat. Pobřežní hlídky už nemusely

trávit tolik času pátráním po lodích dopravujících lihoviny a pašování drog začínalo být riskantním kšeftem. A Walden se zakoukal do dívky, která měla bystré oči a uměla počítat do deseti. Proto chtěl s tím pašováním drog praštit.“

Donner si olízl rty. „S jakým pašováním drog?“

„Jistě, Donnere, o něčem takovém přece nemáte nejmenší tušení, co? Kdepak, takovouhle věc se zabývají pouze gangsteři! A právě těm se nijak nezamlouvala představa, že by toho Walden nechal. Příliš moc pil – a mohl by začít zpívat té své dívce. Proto chtěli, aby toho nechal způsobem, jakým toho nechal – s kulkou v hlavě.“

Donner pomalu otočil hlavu a pohlédl na spoutaného muže na židli s vysokým opěradlem. Velmi tiše pronesl: „Ricchio.“ Pak vstal a obešel psací stůl. Sutro sňal ruku s obličejů a sledoval ho s třesoucími se rty. Donner došel před Ricchia. Chytil ho za hlavu a srazil mu ji zpátky na opěradlo. Ricchio zasténal. Donner se na něho usmál. „Nemyslí mi to dost rychle! Tys zabil Waldena, ty mizero! Vrátil ses a odbouchls ho. Tos nám zapomněl povědět, chlapečku.“

Ricchio otevřel ústa a vyplivl Donnerovi na ruku a zápěstí chuchvalec krve. Donnerovi cuklo v tváři a ustoupil, drže ruku nataženou před sebou. Vytáhl kapesník, pečlivě ji otřel a upustil kapesník na podlahu. „Půjč mi revolver, Noddy,“ řekl klidně a přistoupil k blondákovi.

Sutro sebou cukl a otevřel ústa. Oči se mu chorobně leskly. Vysoký Filipíнец rychle vytáhl prázdnou automatickou pistoli, jako by zapomněl, že je prázdná. Noddy vytáhl z pravého podpaží revolver s krátkou hlavní a podal ho Donnerovi. Donner ho vzal a přistoupil k Ricchiově. Zdvihl zbraň.

Dalmas řekl: „Ricchio nezabil Waldena.“

Filipíнец přiskočil a velkou automatickou pistolí se rozmáchl po Dalmasovi. Zbraň udeřila Dalmase do ramene a do paže mu vystřelila vlna bolesti. Rychle sklouzl stranou a do ruky mu vklouzl kolt. Filipíнец se po něm rozehnal podruhé, ale minul se. Dalmas vyskočil, ustoupil o krok a hlaveň koltu prudce přistála Filipíncovi na spánku. Filipíнец vyjekl, svezl se na podlahu a z očí mu bylo vidět jen bělmo. Pak, s prsty zatátými do pohovky, se pomalu skulil. Donnerova tvář zůstávala zcela bezvýrazná a revolver v ruce se ani nepohnul. Dlouhý horní ret měl skropen potem.

Dalmas řekl: „Ricchio nezabil Waldena. Walden byl zastřelen z pistole s vypilovaným číslem a, tu mu potom někdo nastrčil do ruky. Ricchio by od takové pistole šel na hony daleko.“

Sutrův obličej byl bledý jako křída. Blondák sklouzl z taburetu a stál s pravičkou volně visící podél boku.

„Povězte mi o tom víc,“ vyzval ho Donner klidně.

„Ta pistole s vypilovaným číslem pocházela od Heleny Daltonové či Burwandové. Patřila jí. Sice mi tvrdila, že ji už dávno dala do frcu, ale nevěřil jsem jí. Je Sutrova dobrá přítelkyně a Sutra má návštěva u ní vyvedla tak z míry, že dokonce na mě vytáhl bouchačku. A proč to asi, Donnere, vyvedlo Sutra z míry, a jak se podle vás dozvěděl, že tu ženskou asi navštívím?“

Donner řekl: „Jen dál. Povězte mi to.“ Zcela klidně pohlédl na Sutra.

Dalmas přistoupil blíž k Donnerovi a spustil paži s koltem nevýhrůzně k boku. „Povím vám proč i jak. Od chvíle, kdy jsem začal pracovat pro Waldena, se mi pověsil na paty neohrabaný pitomý detektiv z filmového studia, kterého jsem viděl na míle daleko. Koupil ho ten chlapík, co zavraždil Waldena. Domníval se, že detektiv od filmu má šanci dostat se mi k tělu, a já mu v tom nebránil. Chtěl jsem ho navnadit a odhalit jeho hru. Jeho šéfem byl Sutro. Sutro zabil Waldena – vlastní rukou. Podle toho to taky vypadalo. Amatérská práce – přehnaně rafinovaná vražda. To, co na tom bylo rafinované, ho současně i prozradilo – fingovaná sebevražda pistolí s vypilovaným číslem, jejíž původ se podle vrahova názoru nedal zjistit. Sutro totiž nevěděl, že většina pistolí má ještě číslo uvnitř.“

Donner pomalu otáčel revolverem s krátkou hlavní, až mířil doprostřed mezi blondáka a Sutra. Nic neřekl, Oči měl zamyšlené a zaujaté. Dalmas přenesl váhu na paty. Filipínek na podlaze natáhl ruku k pohovce a nehty drásal kůži.

„To ještě není všechno, Donnere, ale co na tom! Sutro byl Waldenův přítel a mohl se k němu dostat blízko, dost blízko, aby mu mohl přiložit zbraň k spánku a vystřelit. Takový malinký výstřel z dvaatřicítky v nejvyšším patře Kilmarnocku není ani slyšet. A pak vložil Sutro do Waldenovy ruky zbraň a šel po svých. Jenže zapomněl, že Walden byl levák, a nevěděl, že se dá zjistit, komu zbraň patřila. Když k tomu došlo – informoval ho o tom ten koupený detektiv, a když mi ta Daltonová všechno vyklopila, najal si zabijácké komando a vylákal nás všechny tři do jednoho domu venku v Palmsu, aby nám navždycky zacpal ústa... Jenže to zabijácké komando, ostatně jako všechno ostatní v téhle záležitosti, odvedlo fušerskou práci.“

Donner pomalu přikývl. Pohlédl na místo uprostřed Sutrová břicha a namířil na ně pistolí. „Pověz nám o tom, Johnny,“ vyzval ho sladce. „Pověz nám, jak se z tebe stal na stará kolena vykuk...“

Do blondáka náhle vjel život. Uskočil za psací stůl a sáhl pravičkou po druhé pistolí. Za stolem zarachotil výstřel. Kulka prolétla prostorem pro nohy a řinčivě provrtala zeď, jako by za dřevem narazila na kov.

Dalmas vytrhl kolt a střelil dvakrát do psacího stolu. Vylétlo několik třísek. Blondák za stolem zaječel a vyskočil se šlehající pistolí v ruce. Donner zavrával. Jeho revolver dvakrát rychle štěkl. Blondák opět zaječel, z tváře mu vytryskla krev, svalil se pod stůl a ztichl.

Donner couval, až narazil na zeď. Sutro vstal, přiložil si ruce k břichu a snažil se vykřiknout. Donner řekl: „Tak, Johnny. Teď jsi na řadě ty.“

Nato se Donner náhle rozkašlal a s praskavým šustotem látky začal sklouzávat po zdi. Naklonil se, upustil revolver, opřel se rukama o podlahu a kašlal dál. Obličej mu zsedl. Sutro stál strnule, ruce před břichem, zápěstí prohnutá, prsty pařátovitě zkroucené. Z očí se mu vytratil všechen lesk. Byly to mrtvé oči. Za chvíli se mu podlomila kolena a svezl se zády na podlahu.

Donner dál tiše kašlal.

Dalmas přeběhl ke dveřím, přiložil k nim ucho, otevřel je a vyhlédl. Vzápětí je rychle zavřel. „Zvukotěsné – a jak!“ zamumlal.

Vrátil se k psacímu stolu a zdvihl sluchátko z vidlice. Odložil kolt, vytočil číslo, čekal a řekl do telefonu: „Kapitána Cathcarta... Musím s ním mluvit... Ovšem, je to důležité... moc důležité.“ Čekal, bubnoval prsty po stole a tvrdým pohledem obhlížel pokoj. Když se mu ohlásil ospalý hlas, lehce sebou trhl. „Dalmas, šéfe. Jsem v Casa Mariposa, v soukromé kanceláři Gayna Donnera. Byla tu menší mela, ale nikdo není moc zraněn... Mám tady pro vás vraha Dereka Waldena... Zavraždil ho Johnny Sutro... Ano, ten radní... A hodte sebou, šéfe... Nechtěl bych se servat s personálem...“

Zavěsil, vzal ze stolu kolt, podržel ho na dlani a zíral na druhou stranu na Sutra. „Vstaňte z té podlahy, Johnny,“ řekl vyčerpaně. „Vstaňte a povězte ubohému pitomému detektivovi, jak tohle zatlouct – chytráku jeden!“

(10)

Světlo nad velkým dubovým stolem na policejním ředitelství bylo příliš ostré. Dalmas přešel prstem přes dřevo, podíval se na něj a otřel si ho o rukáv. Štíhlýma rukama si podepřel bradu a upřeně hleděl na zeď nad stahovacím psacím stolem, který stál za prvním stolem. Byl v místnosti sám.

Z ampliónu na zdi se písklavě ozvalo: „Voláme vůz 71 W v 72. okrsku... Roh Třetí ulice a Berendo Avenue... V dragstóru je muž...“

Otevřely se dveře, vešel kapitán Cathcart a pečlivě za sebou dveře zavřel. Byl to vysoký utahaný chlapík s širokým vlhkým obličejem, prošedivělým knírem a uzlovitými rukama. Posadil se mezi stůl a sklápěcí psací stůl a převracel prsty studenou dýmku, ležící v popelníku. Dalmas zdvihl hlavu z dlani. Cathcart řekl: „Sutro je mrtev.“

Dalmas hleděl před sebe a nic neříkal.

„Udělala to jeho žena. Chtěl se na minutku stavit doma. Chlapci ho hlídali jaksepatří, ale nehlídali ji. Než tomu mohli zabránit, tak ho složila.“ Cathcart dvakrát otevřel a zavřel ústa. Měl silné, zašlé zuby. „Vůbec nic neřekla, jenom vytáhla pistolku a napálila do něj tři kulky. Raz, dva, tři. Bylo to natotata. Jen to šustlo. Pak obrátila pistoli v ruce, jak se sluší a patří, a podala ji chlapcům... Proč to sakra udělala?“

Dalmas se zeptal: „Máte přiznání?“

Cathcart na něho civěl a vložil si studenou dýmku do úst. Hlasitě z ní sál. „Od něho? Jo – ale ne na papíře... Proč to podle vás udělala?“

„Věděla o té blondýnce. Pokládala to za poslední šanci. Třeba taky věděla o jeho kšeftech.“

Kapitán zvolna přikývl. „Bodejt,“ řekl. „Tak to bude. Řekla si, že je to její poslední šance. A proč by vlastně toho gaunera neodbouchla? Když bude státní návladní slušný, zahraje to na zabití. To by jí vyneslo takových patnáct měsíců v Tehachapi. Pobyť v lázních.“

Dalmas se zavrtěl na židli. Zamračil se.

Cathcart pokračoval: „Je to štísko pro nás pro všechny. Vy z toho vyjdete čistý, městská správa z toho vyjde čistá. Kdyby to nebyla udělala, byl by z toho skandál jako hrom. Zasloužila by si penzi.“

„Zasloužila by si kontrakt od společnosti Eclipse Films,“ řekl Dalmas. „Když jsem se domákl, že to je Sutro, bál jsem se, že na to zařve Waldenova reputace. Mohl jsem ho zastřelit sám – kdyby nebyl tak zbabělý – a kdyby nebyl radní.“

„S tím se už nedá nic dělat, chlapečku,“ zabručel Cathcart. „Přenechte to policii. Zatím to vypadá takhle. Sebevraždu se nám u Waldena protlačit nepodaří, hádám. Mluví proti tomu pistole s vypilovaným číslem a musíme počkat na pitvu a zprávu balistických expertů. A z parafínového testu ruky musí nutně vyjít najevo, že sám z té pistole vůbec nevystřelil. Na druhé straně je případ Sutro uzavřen, a to, co z něho nutně prosákne ven, už by nemělo tolik škodit. Je to tak?“

Dalmas vytáhl cigaretu a otáčel jí mezi prsty. Rozvážně ji zapálil a mával zápalkou, dokud nezhasla. „Walden nebyl žádné lilium. Peklo by mohla rozpoutat jediné ta záležitost s drogami – ale ta už je u ledu. Řekl bych, že jsme z toho venku, až na několik nevyřešených otázek.“

„K čertu s nevyřešenými otázkami,“ zazubil se Cathcart. „Jak to vidím, nezůstane na nikom nic přilepeného. Ten váš kumpán, Denny, vezme rychle nohy na ramena, a kdyby mi osud někdy přihrál tu fešandu Daltonovou, tak ji pošlu do Mendocina na léčení. Mohli bychom najít něco proti Donnerovi – až ho propustí z nemocnice. Musíme vystavit zatykač na ty gaunery, co přepadli vás a toho taxikáře, ať už to udělal kdokoli, ale ti nepromluví. Musí ještě myslet na budoucnost a taxikář není tak zle zraněn. Zbývá tedy jenom to zabijácké komando.“ Cathcart zívá. „Ti chlapi jsou určitě z Friska. U nás nemají zabijáci s automaty moc kšeftů.“

Dalmas sklesl do židle. „Nemáte tu něco k pití, šéfe?“ zeptal se mátožně.

Cathcart na něho upřeně pohleděl. „Povím vám ještě něco,“ řekl nevrle. „A chci, abyste si to vzal k srdci. Bylo v pořádku, že jste tu pistoli rozebral – pokud jste přitom nerozmazal otisky. A řekl bych, že jste taky jednal správně, když jste mi vzhledem ke kaši, kterou jste si nadrobil, nic neoznámil. Ale příště si už nedovolte prošťourávat naše spisy, a tak nás předběhnout.“

Dalmas se na něj uvážlivě usmál. „Máte úplnou pravdu, šéfe,“ řekl pokorně. „Za to může má profese – to je má jediná omluva.“

Cathcart si prudce třel tváře. Přestal se mračit a zazubil se. Pak se naklonil, vysunul zásuvku a vytáhl láhev žitné. Postavil ji na stůl a stiskl tlačítko. Do místnosti se naklonilo obrovité uniformované torzo.

„Hej, Cvrčku!“ zařval Cathcart. „Půjč mi tu vývrtku, cos mi ji šlohl ze stolu.“

Torzo zmizelo a vrátilo se.

„Na co se napijeme?“ zeptal se kapitán za několik minut.

„Napijme se jen tak,“ řekl Dalmas.

(1934)

NEVADSKÝ PLYN

(1)

Hugo Candless stál uprostřed squashového kurtu. Rozložené tělo měl v pase předkloněné a levým palcem a ukazováčkem lehce třímал malý černý míček. Hodil ho blízko servisovací čáry a udeřil do něho pálkou s dlouhou rukojetí. Černý míček zasáhl přední stěnu malinko pod středem a vysokým klouzavým obloukem letěl zpátky těsně pod bílým stropem a lampami, chráněnými mřížkami. Malátně sklouzl po zadní stěně, aniž do ní někde narazil natolik prudce, aby se odrazil.

George Dial po něm nedbale švihl a hranou pátky škrtl o betonovou zadní stěnu. Míček dopadl mrtvě k zemi. George Dial řekl:

„To bysme teda měli, šéfe. Jedenadvacet čtrnáct. Jsem na vás prostě krátký.“

George Dial byl vysoký, tmavovlasý hollywoodský hezoun. Byl snědý a svalnatý a měl tvrdý vzhled člověka, který tráví spoustu času na čerstvém vzduchu. Všechno na něm bylo tvrdé až na plné, měkké rty a velké kravské oči.

„Jo, na mě jsi byl vždycky krátký,“ zahlaholil Hugo Candless. Vzdor velkému břichu se pořádně zaklonil a zasmál se s ústy široce rozevřenými. Na prsou a břichu se mu leskl pot. Byl nahý až na krátké modré šortky, bílé vlněné ponožky a tenisky s krepovými podrážkami. Měl šedé vlasy a obličej jako měsíc, s malým nosem, malými ústy a pronikavými mžikajícíma očima.

„Mám ti to ještě jednou natřít?“ zeptal se.

„Jen pokud na tom trváte.“

Hugo Candless se zamračil. „Tak dobře,“ řekl stroze. Zastrčil si pátku pod paži, z kapsy šortek vytáhl váček z nepromokavého plátna a z něho vzal cigaretu a zápalku. Rozmáchlým gestem jí škrtl, připálil si a zápalku odhodil doprostřed kurtu, kde ji už bude muset sebrat někdo jiný.

Prudce otevřel dveře kurtu a s vypjatou hrudí pochodoval chodbou k šatně. Dial šel za ním tiše jako kočka, našlapuje měkce a pružnou elegancí. Šli se vysprchovat.

Candless si pod sprchou prozpěvoval, pořádně si namydličl statné tělo, střídal horkou sprchu se studenou a liboval si. S obrovským elánem se vyfrotýroval dosucha, vzal další ručník, vykráčel ze sprch a houkl na šatnáře, aby mu přinesl led a sodovku.

Černoch ve škrobené bílé kazajce přispěchal s podnosem, Candless podepsal rozmáchlým gestem šek, odemkl velkou dvojskříňku a postavil láhev Johnny Walkera na kulatý zelený stůl ve výklenku mezi skříňkami. Šatnář jim pečlivě namíchal dva drinky, řekl: „Prosím, pane Candless,“ a odešel svíraje v dlani čtvrt dolar.

Zpoza skříněk vyšel George Dial, už úplně oblečen do elegantního flanelového obleku, a zdvihl jednu ze sklenek.

„Pro dnešek všechno, šéfe?“ Přimhouřenýma očima vzhlédl přes nápoj vzhůru ke stropní lampě.

„Ale jo,“ řekl velkomyslně Candless. „Nejspíš pojedu domů a trošku se postarám o ženušku.“ Rychle mrkl malýma očima úkosem po Dialovi.

„Nebude vám vadit, jestli s vámi nepojedu domů?“ zeptal se Dial lhostejně.

„Pro mě za mě. Mrzet to bude jen Naomi,“ zašpičkoval Candless nevlídně.

Dial slabě sykl, pokrčil rameny a řekl: „Vy ale rád dopalujete lidi, co, šéfe?“

Candless neodpověděl, nepohlédl na něho. Dial stál mlčky se sklenicí v ruce a pozoroval velkého muže, jak si obléká saténové spodky s monogramem, fialové ponožky s šedým vzorkem, hedvábnou košili s monogramem a oblek z drobně kostkované černobílé látky, ve kterém vypadal velký jako stodola. Když se dostal k fialové kravatě, znovu houkl na černocha, aby mu přišel namíchat další whisky.

Dial odmítl druhou sklenku, kývl a tiše odešel po rohoži, ležící mezi vysokými zelenými skříňkami. Candless se dooblékl, vyprázdnil druhou sklenku, zamkl whisky a vložil si do úst tlustý hnědý doutník. Dal si ho od černocha připálit a důstojným krokem odcházel ze šatny, rozdávaje na všechny strany halasné pozdravy. Po jeho odchodu jako by šatna podstatně ztichla, jen tu a tam se ozvalo několik uchichnutí.

Venku před Delmar klubem přšelo. Vrátný v livreji pomohl Hugovi Candlessovi do bílého pláště do deště s páskem a vyšel pro jeho vůz. Jakmile auto zarazilo před baldachýnem, doprovodil Candless s deštníkem přes dřevěné rohože až na konec chodníku. Vůz byl jasně modrý lincoln se žlutohnědými pruhy, limuzína s poznávací značkou 5A6.

Řidič v černém plášti do deště s límcem vyhmnutým až po uši se neohlédl. Vrátný otevřel dvířka a Hugo Candless nasedl a těžce se spustil na zadní sedadlo. „... ‘brou noc, Same. Řekni mu, ať jede domů.“

Vrátný přiložil prsty k čepici, zabouchl dvířka a vyřídil příkaz šoferovi; ten přikývl, aniž otočil hlavu. Vůz se rozjel do deště.

Lilo jako z konve a na křižovatkách dopadaly na okénka limuzíny šplouchavé poryvy deště. Na nárožích postávaly hloučky lidí, pokoušejících se přejít na druhou stranu Sunsetu, aniž by je co ohodilo. Hugo Candless na ně hleděl se soucitným úsměvem.

Vůz jel po Sunset Boulevardu, projel přes Sherman Oaks a nato zabočil vzhůru ke kopcům. Začal nabírat rychlost. Ujížděl po bulváru, kde v tuto dobu byl řídký provoz.

Ve voze bylo velmi horko. Všechna okénka byla zavřená a také skleněná přepážka za sedadlem řidiče byla zatažená po celé délce. Kouř Hugova doutníku těžce a dusivě naplňoval vnitřek limuzíny. Candless se zamračil a natáhl se, aby otevřel okénko. Klika okénka se ani nehnula. Candless se obrátil na druhou stranu. Ani tam to nešlo. Candless se rozzlobil a hrábl po malém telefonním mluvítku, aby vynadal řidiči. Žádné mluvítko tam nebylo.

Vůz prudce zabočil a začal stoupat vzhůru na táhlý příkrý kopec, na jehož svahu byly pouze eukalypty a žádné domy. Candless ucítil, jak se mu po páteři rozlévá chlad, po celé páteři odshora až dolů. Předklonil se a zabušil pěstí na sklo. Řidič neotočil hlavu. Vůz se hnal vzhůru po dlouhé tmavé horské silnici.

Candless sáhl vztekle po klíče dvířek. Dvířka neměla zevnitř kliku – ani na jedné straně. Na Hugově širokém kulatém obličejí se objevil přihloupělý, nechápavý úsměv. Řidič se shýbl doprava a rukou v rukavici po něčem sáhl. Vzápětí se ozval ostrý syčivý zvuk. Hugo Candless ucítil vůni mandlí.

Zpočátku byla jen velice slabá – velice slabá a celkem příjemná. Sykot pokračoval. Vůně mandlí byla stále trpčí a drsnější a přinášela smrt. Hugo Candless upustil doutník a vši silou bušil do nejbližšího okénka. Sklo se nerozbilo.

Vůz byl už vysoko v kopcích, daleko za spoře rozházenými kandelábry vilových čtvrtí.

Candless se zvrátil zpátky na sedadlo a zdvihl nohu, aby prudce kopl do skleněné přepážky před sebou. Tam nedokopl. Jeho oči již neviděly. Obličej se mu zkřivil ve škleb a hlava mu klesla dozadu na čalounění, do důlku vytlačeného širokými rameny. Měkký bílý plstěný klobouk neforemně trčel na velké hranaté lebce.

Řidič se rychle ohlédl a na krátký okamžik ukázal úzký, dravčí profil. Pak se znovu shýbl doprava a syčivý zvuk ustal. Nato zabočil ke krajnici, zastavil a vypnul všechna světla. Na střechu auta tupě bubnoval déšť.

Řidič vystoupil do deště, otevřel zadní dvířka a hned od nich rychle uskočil a stiskl si nos. Chvilí tam postál a rozhlížel se na obě strany.

Hugo Candless se vzadu v limuzíně už nehýbal.

(2)

Francine Leyová seděla v nízkém červeném křesílku za stolem, na němž stála alabastrová mísa. Z mísy stoupal cigaretový kouř, který tam právě od foukla, a vytvářel v nehybném teplém vzduchu různé obrazce. Ruce měla sepnuté za hlavou a šedomodré oči byly malátné, vyzývavé. Mezi tmavými, volně zkaženými kaštanovými vlasy prosvítaly modravé stíny.

George Dial se předklonil a tvrdě ji políbil. Jeho rty byly při polibku horké a dívka se zachvěla. Ani se nepohnula. Když se zase napřímil, malátně se na něho usmála. Dial řekl zastřeným, chraplavým hlasem: „Poslyš, Franci, kdy už pustíš k vodě toho hazardního hráče a dovolíš mi, abych se o tebe staral?“

Francine Leyová pokrčila rameny, aniž vytáhla ruce zpod hlavy. „Hraje fér, Georgei,“ protáhla. „To je dneska vzácnost a ty nemáš dost peněz.“

„Můžu si je opatřit.“

„Jak?“ Hlas měla hluboký a chraplavý. Hladil Georgea Diale jako smyčec violoncello.

„Od Candlesse. Leccos na toho ptáčka vím.“

„Jako například?“ nadhodila Francine Leyová znuděně.

Dial se nepatrně ušklíbl. Široce otevřel oči a zatvářil se jako nevinátko. Francine Leyové připadalo, že bělmo jeho očí je lehce zbarveno něčím, co nebylo bílé.

Dial máchl nezapálenou cigaretou. „Hodně – například jak loni podfoukl jednoho ostrého chlápka z Rena. Jeho nevlastní bratr měl tady na krku žalobu z vraždy a

Candless od něho vyinkasoval pětadvacet papírů, že ho z toho vyseká. Pak ale sfoukl se státním návladním nějaký jiný případ, na bráchu se vykašlal, a ten dostal provaz.“

„A co s tím udělal ten ostrý chlápek?“ zeptala se Francine Leyová lehce.

„Zatím nic. Asi si řekl, že se s tím nedalo hnout. Člověk nemůže mít pořád navrch.“

„Ale mohl by leccos udělat, kdyby věděl, jak to bylo,“ nadhodila Francine Leyová a potřásla hlavou. „Kdo byl ten ostrý chlápek, Georgei?“

Dial ztlumil hlas a zase se k ní naklonil. „Jsem trouba, že ti to říkám. Nějaký Zapparty. V životě jsem ho nepotkal.“

„A nikdy to nechtěj – pokud máš rozum, Georgei. Ne, díky. Přece s tebou nepůjdu rovnou do maléru!“

Dial se slabounce usmál a ve snědé, hladké tváři se zablýskly pravidelné zuby. „Nech to na mně, Francy. Na všechno zapomeň, kromě jednoho, totiž že jsem do tebe blázen.“

„Připrav nám něco k pití,“ vyzvala ho dívka.

Obývací pokoj v hotelovém apartmá, kde spolu hovořili, byl celý zařízen v červené a bílé, příliš důstojně, příliš upjatě. Bílé stěny byly pomalovány červenými vzorky, bílé žaluzie byly záramovány červenými závěsy, před krbem s plynovým hořákem ležel červený koberec s bílým okrajem. U zdi mezi dvěma okny stál bílý sekretář.

Dial k němu přistoupil a nalil do dvou sklenic skotskou, přidal led a sodu a odnesl sklenice přes pokoj k místu, kde stále stoupal z alabastrové mísy tenký proužek kouře.

„Pusť toho hazardního hráče k vodě,“ řekl Dial a podal jí sklenici. „Ten tě dostane do maléru.“

Usrkla ze sklenky a potřásla hlavou. Dial jí vzal sklenici z ruky, usrkł ze stejného místa na obrubě, naklonil se k ní s oběma sklenicemi v rukou a znovu ji políbil na rty.

Vchod do předsíně byl zakryt červenými závěsy. Byly poodhrnuté a ze škvíry mezi nimi vyhlédla mužská tvář. Chladné šedé oči zamyšleně přihlížely polibku. Nato se závěsy zase nehlučně spustily.

Za okamžik hlučně zaklaply dveře a předsíní se rozlehly kroky. Závěsy se rozhrnuly a do pokoje vešel Johnny De Ruse. To už si Dial zapaloval cigaretu.

Johnny De Ruse byl vysoký, štíhlý, klidný; na sobě měl tmavý, elegantně střižený oblek. Z koutků chladných šedých očí se mu rozbíhaly jemné vějířky šibalských vrásek. Měl úzká, jemná, nikoli měkká ústa a dlouhou bradu s hlubokým důlkem.

Dial na něho pohlédl a nedbale mu pokynul. De Ruse přistoupil beze slova k sekretáři, do sklenice si nalil trochu whisky a vypil ji nezředitou.

Chvilí stál zády do místnosti a bubnoval prsty po hraně stolu. Pak se obrátil, slabě se usmál, přívětivým, trochu zpěvavým hlasem řekl: „...’zdárek, lidičky,“ a odešel do vedlejšího pokoje.

Octl se ve velké, pompézně zařízené ložnici s manželskými postelemi. Přistoupil ke skříni, vytáhl z ní kufr z teletiny a na bližší z obou postelí ho otevřel. Pak začal vyprazdňovat zásuvky vysokého prádelníku a pečlivě beze spěchu ukládal věci do kufru. Přitom si klidně, přes zuby hvízdal.

Když dobalil, zaklapl kufr a zapálil si cigaretu. Chvilí stál bez hnutí uprostřed pokoje. Šedé oči hleděly upřeně na zeď, aniž ji vnímaly. Za chvilí přistoupil znovu ke skříni a vrátil se s malou pistolí v měkkém koženém pouzdře s dvěma krátkými řemínky. Vyhrnul levou nohavici a pouzdro připjal k noze. Pak uchopil kufr a vrátil se do obýváku.

Francine Leyová spatřila kufr a prudce přimhouřila oči. „Odjíždíš?“ zeptala se hlubokým, chraplavým hlasem.

„Jo. Kde je Dial?“

„Musel už odejít.“

„Škoda,“ řekl De Ruse tiše. Postavil kufr na podlahu a zůstal stát vedle něho. Chladnými šedými očima přešel po dívčině obličeji, pak nahoru a dolů po její štíhlé postavě, od kotníků po kaštanové vlasy. „Škoda,“ opakoval. „Jsem rád, když se kolem tebe ometá. Se mnou se určitě trochu nudíš.“

„Možná že ano, Johnny.“

Shýbl se pro kufr, ale napřímil se, aniž se ho dotkl, a nedbale prohodil: „Vzpomínáš si na Mopse Parisiho? Dnes jsem ho zahlédl ve městě.“

Oči se jí rozšířily a vzápětí téměř zavřely. Zuby jí lehce zacvakaly. Na okamžik jí zřetelně vystoupila linie čelisti. De Ruse nepřestával klouzat pohledem po její tváři a postavě.

„Podnikneš s tím něco?“ zeptala se.

„Myslím, že odcestuju,“ řekl De Ruse. „Nejsem už tak hádavý jako kdysi.“

„Tedy zdrhnout,“ šeptla Francine Leyová. „Kam pojedeme tak narychlo?“

„Ne zdrhnout – odcestovat,“ řekl bezvýrazně De Ruse. „A ne my – já. Pojedu sám.“

Seděla tiše, pozorně mu hleděla do obličeje a nehnula ani svaem. De Ruse sáhl pod sako a vytáhl podlouhlou náprsní tašku, která se otvírala jako kniha. Hodil dívce do klína tlustý svazek bankovek a náprsní tašku zastrčil. Dívka se bankovek nedotkla.

„S tím určitě vystačíš i pak, až si najdeš nového kamaráda,“ prohodil netečně. „Neříkám, že ti nepošlu víc, kdybys potřebovala.“

Pomalů vstala a svazek bankovek jí sklouzl po sukni na podlahu. Paže jí volně visely podél boků, ruce tak pevně sevřené v pěst, až jí na hřbetě vystoupily šlachy. Oči měla zcela bez výrazu.

„Znamená to, že je mezi námi konec, Johnny?“

Zdvihl kufr. Dvěma dlouhými hbitými kroky se mu postavila do cesty. Položila mu dlaň na sako. Stál, nehýbal se a vlídně se usmíval očima, ale nikoli ústy. Do nosu ho udeřila vůně Shalimaru.

„Víš, co jsi, Johnny?“ zašeptala téměř neslyšně chraplavým hlasem.

Čekal.

„Bábovka, Johnny. Bábovka.“

Lehce přikývl. „Souhlasí. Kdysi jsem na Mopse Parisiho poštlal poldy. Nemám rád, když se unášejí lidi, zlato. V takovém případě jsem ochoten ve dne v noci volat poldy. A nevdalo by mi, kdybych přitom třeba něco slízl sám. To je známé. Ještě něco?“

„Tys tedy poštvál poldy na Mopse Parisiho a myslíš, že to neví, jenže co kdyby to věděl? Proto před ním utíkáš. A mě opouštíš.“

„Třeba tě jenom mám už dost, zlato.“

Zvrátila hlavu a pronikavě, skoro zlostně se zasmála. De Ruse ani nemrkl.

„Nejsi ostrý hoch, Johnny. Jsi bábovka. George Dial je tvrdší než ty. Panebože, co jen jsi za bábovku, Johnny!“

Ustoupila a nespouštěla mu oči z obličeje. V očích se jí krátce mihl záblesk téměř nesnesitelného rozrušení a vzápětí zmizel. „Jsi tak hezký chlapec, Johnny. Panebože, jak jen jsi hezký! Škoda že jsi bábovka!“

De Ruse řekl vlídně, aniž se hnul: „Žádná bábovka, zlato – jenom trochu sentimentální. Rád sázím na koníčky, rád hraju poker a rád pohazuju malými červenými kostkami s bílými tečkami. Mám rád hazard, včetně žen. Ale když prohraju, nevztekám se a nepodvádím. Přeju prostě k dalšímu stolu. Žij blaze.“

Shýbl se, zdvihl kufr a obešel ji. Prošel bez ohlednutí pokojem a zmizel za červenými závěsy. Francine Leyová upírala strnulý pohled na podlahu.

(3)

De Ruse stál pod skleněným baldachýnem postranního vchodu Chattertonu a rozhlížel se na obě strany po Irolo Street, k třpytným světlům Wilshire Boulevardu a pak zase k temnému tichu postranní ulice.

Pomalů se snášel šikmý déšť. Od baldachýnu se odlepila lehká kapka a prskavě mu dopadla na žhavý konec cigarety. Zdvihl kufr a vyrazil po Irolo Street k svému sedanu. Byl zaparkován téměř až u příštího rohu, lesklý černý packard, místy diskrétně pochromovaný.

Zastavil se, otevřel dvířka a vtom na něho zevnitř vyskočila pistole. Zavrtala se mu do prsou. Hlas ostře poručil: „Stát! Pracky vzhůru, miláčku!“

De Ruse jen stěží rozeznal muže uvnitř vozu. Úzký dravčí obličej, na který dopadalo nepřímé světlo, aniž zdůrazňovalo rysy. Pistole na hrudi se mu bolestně zavrtávala do prsní kosti. Zezadu k němu přistoupily rychlé kroky a další pistole ho šťouchla do zad.

„Stačí?“ zeptal se jiný hlas.

De Ruse upustil kufr, zdvihl ruce a opřel je o střechu vozu. „Tak dobře,“ řekl unaveně. „Oč běží – chcete pracky?“

Muž v autě se opovržlivě zasmál. Zezadu mu někdo ohmatal boky.

„Couvni – pomalu.“

De Ruse couvl a držel paže vysoko ve vzduchu.

„Ne tak vysoko, chlape,“ ozvalo se za ním výhružně. „Jenom k ramenům.“

De Ruse je spustil. Ze sedanu vystoupil chlapík a protáhl se. Opět přiložil pistoli De Rusovi k hrudi, natáhl dlouhou paži a rozeplal mu svrchník. De Ruse se zaklonil. Ruka patřící k dlouhé paži mu prozkoumala kapsy a obě podpaždí. Osmatřicítka v pružinovém pouzdře ho přestala tížit pod paží.

„Jednu jsem našel, Chucku. Co ty?“

„Nic na bocích.“

Muž vpředu poodstoupil a zdvihl kufr.

„Jdeme, miláčku. Pojedeme naší károu.“

Kráčeli dál po Irolo Street. Před nimi se vynořil ze tmy velký lincoln, modrá limuzína se světlejšími pruhy. Muž s dravčím obličejem otevřel dvířka.

„Dovnitř!“

De Ruse lhostejně nastoupil, a jak se skláněl pod střechu vozu, vyplivl nedopalek cigarety do mokré tmy. Do nosu ho udeřil slabý zápach, který mohl pocházet z přezrálých broskví nebo mandlí. Usedl.

„Sedni si vedle něj, Chucku.“

„Počkej. Oba si přeci sedneme dopředu! Já ho už...“

„Kdepak. Vedle něj, Chucku!“ houkl na něj muž s dravčím obličejem.

Chuck zabručel a nasedl dozadu vedle De Rusa. Jeho kumpán prudce přibouchl dvířka. Na podlouhlém obličejí za zavřeným okénkem se objevil sardonický úšklebek. Pak muž obešel vůz, sedl si za volant, nastartoval motor a odlepil se od chodníku.

De Ruse pokrčil nos a čichal podivný zápach.

Zabořili za roh, jeli po Osmé ulici východním směrem na Normandie Avenue, po ní přes Wilshire Boulevard do dalších ulic, přes strmý kopec sjeli dolů na Melrose Boulevard. Velký lincoln nehlučně proklouzával lehkým deštěm. Chuck seděl v koutě a zamračeně držel pistoli na kolenou. Pouliční lampy ozařovaly hranatou, arogantní, zrudlou tvář, plnou neklidu.

Za skleněnou přepážkou trčelo bez hnutí temeno řidičovy hlavy. Minuli Sunset Boulevard, projeli Hollywoodem, zabořili na Franklin Avenue, pak zahnuli na sever na Los Feliz Boulevard a po něm sjížděli dolů ke korytu řeky.

Vozy jedoucí do kopce ozařovaly krátkými oslnivě bílými záblesky vnitřek Lincolnu. De Ruse napjal svaly, čekal. Když se přišť zabořila do vozu dvojice reflektorů, rychle se sehnul a vyhrnul levou nohavici. Ještě než oslnivé světlo zmizelo, seděl zase opřen o čalounění. Chuck se nepohnul, ničeho si nevšiml.

Ve chvíli, kdy dole na úpatí kopce naskočila na křižovatce s Riverside Drive zelená, vyjela jim vstříc celá kohorta aut. De Ruse vyčkával a odhadoval, kdy asi bude účinek reflektorů nejsilnější. Pak se bleskurychle shýbl, spustil ruku a vytáhl pistoli z pouzdra na noze.

Zase se opřel dozadu, pistoli přitištěnou k levému stehnu, takže ji Chuck z druhé strany nemohl vidět.

Lincoln uháněl po Riverside a minul vjezd do Griffithova parku.

„Kam jedeme, člověče?“ zeptal se De Ruse nedbale.

„Sklapni,“ vyjel na něho Chuck. „Uvidíš.“

„Proč jste mě přepadli?“

„Sklapni,“ vyjel na něho znovu Chuck.

„Patříte k Mopsu Parisimu?“ zeptal se De Ruse zdráhavě a pomalu.

Červenolící pistolník sebou trhl a zdvihl pistoli z kolenou. „Povídal jsem – sklapni!“

„Pardon,“ řekl De Ruse. Popošoupl si pistoli přes stehno a levou rukou stiskl spoušť. Ozvala se tichá tupá rána – jaké by si člověk ani nevšiml.

Chuck zařval a prudce cukl rukou. Pistole se mu z ní vysmekla a padla na podlahu vozu. Levou rukou si rychle stiskl pravé rameno.

De Ruse si přehodil malý mauser do pravé ruky a přitiskl ho hluboko do Chuckova boku. „Klid, chlapče, klid. Nehýbej rukama, nebo bude zle. A teď mi sem tu bouchačku rychle přikopni.“

Chuck mu nohou přisunul po podlaze pistoli. De Ruse se k ní rychle shýbl a uchopil ji. Řidič s dravčím obličejem se krátce ohlédl, vůz vybočil stranou, ale vzápětí ho řidič vyrovnal.

De Ruse zdvihl velkou pistoli. Mauser byl příliš lehký, než aby se dal použít k úderu. Silně praštil Chucka do spánku. Chuck zasténal, zatápal rukama a klesl kupředu. „Plyn!“ zablekotal. „Plyn! Pustí plyn!“

De Ruse ho udeřil podruhé, silněji. Chuck zůstal zhrouceně ležet na podlaze.

Lincoln odbočil z Riverside Drive, přejel přes krátký most a jezdeckou alejí se dostal na svažující se úzkou nedlážděnou silnici, vedoucí přes golfové hřiště do tmy mezi stromy. Auto uhánělo a klouzalo ze strany na stranu, jako by to řidič dělal úmyslně.

De Ruse se narovnal a zatápal po klice. Žádná na dveřích nebyla. Ohrnul rty a pistolí udeřil do okénka. Tlusté sklo bylo jako kamenná zeď.

Muž s dravčím obličejem se shýbl na stranu a ozval se syčivý zvuk. Zápach mandlí znenadání prudce zesílil.

De Ruse vytrhl z kapsy kapesník a přidržel si ho u nosu. Šofér mezitím poposedl a řídil, schoulen nad volantem a s hlavou skloněnou.

De Ruse přiložil ústí velké pistole těsně ke skleněné přepážce za řidičovou hlavou. Ten uhnul na stranu. Se zavřenýma očima a odvrácenou hlavou – jako nervózní žena – vypálil De Ruse rychle za sebou čtyři rány.

Sklo se neroztříštilo. Když zase otevřel oči, byl v přepážce kulatý otvor a přední sklo bylo ve stejném směru pouze popraskané, ale nikoli rozbité. De Ruse několikrát udeřil pistolí na okraje otvoru a podařilo se mu odštípnout kus skla. Plyn mu už vnikal kapesníkem do nosu. Připadalo mu, že má hlavu lehkou jako balón. Před očima se mu dělaly mžítiky.

Skrčený řidič s dravčím obličejem prudce vyrazil dvířka vedle sebe, stočil volant vozu na druhou stranu a vyskočil. Vůz se přehoupl přes nízký násep, trochu se zakymácel a bokem narazil tak silně na strom, že se jedna ze zadních dvířek otevřela.

De Ruse z nich po hlavě vyskočil. Dopadl na měkkou hlinu. Pád mu na chvíli vyrazil dech. Vzápětí ale začal nasávat do plic čistý vzduch. Překulil se na břicho a lokty, hlavu tiskl k zemi a pistoli držel připravenou v ruce.

Muž s dravčím obličejem klečel asi dvanáct metrů od něj. De Ruse viděl, jak vytáhl z kapsy pistoli a zdvihl ji.

Chuckova pistole mu tak dlouho škubala a rachotila v ruce, až v ní nezbyl jediný náboj. Muž s dravčím obličejem se pomalu zhroutil na zem a splynul s temnými stíny a

vlhkou půdou. V dálce bylo vidět vozy uhánějící po Riverside Drive. Déšť skapával ze stromů. Maják v Griffithově parku ohmatával zataženou oblohu. Všude jinde vládla tma a ticho.

De Ruse se zhluboka nadechl a vztyčil se. Odhodil prázdnou pistoli, ze svrchníku vytáhl malou baterku, zdvihl límec a přitiskl si ho k nosu a ústům. Přešel k vozu, zhasl reflektory a posvít si baterkou na volant a přístrojovou desku. Rychle se naklonil dovnitř a otočil kohoutkem na měděném válci, vypadajícím jako hasicí přístroj. Sykot plynu ustal.

Pak přistoupil k muži s dravčím obličejem. Byl mrtev. V jeho kapsách našel několik bankovek, pár drobných, něco stříbrných mincí, cigarety, kapesní zápalky z Egypt klubu, dva rezervní zásobníky s projektily, svou osmatřicítku, žádnou náprsní tašku. Pistoli vložil De Ruse na místo, kam patřila, a napřímil se.

Pohlédl přes temné koryto řeky Los Angeles k světlům Glendalu. Daleko před nimi se uprostřed tmy rozsvěcoval a zhasínal zelený neónový nápis: *Egypt klub*.

De Ruse se tiše pro sebe usmál a vrátil se k lincolnu. Vytáhl Chuckovo tělo na mokrou půdu. Jeho červená tvář teď byla pod světelným kuzelem malé baterky modrá. Otevřené oči hleděly do prázdna. Nedýchal. De Ruse stočil baterku a prohledal několik dalších kapes.

Našel věci, jaké obvykle nosívají muži u sebe, včetně náprsní tašky s řidičským průkazem vystaveným na jméno Charles Le Grand, Hotel Metropole, Los Angeles. Našel i další zápalky z Egypt klubu a klíč z hotelu Metropole, označený číslem 809.

Klíč strčil do kapsy, přibouchl dveře lincolnu a vklouzl za volant. Motor naskočil. Když vycouvával zpod stromu, ozval se kovový skřípot, jak praskl blatník, pak se na měkké půdě pomalu otočil a vyjel zpátky na silnici.

Jakmile zase dorazil na Riverside Drive, zapnul světla a jel zpátky k Hollywoodu. Vůz zaparkoval pod pepřovníky před velkým činžákem na Kenmore Avenue, půl bloku severně od Hollywood Boulevardu, vypnul zapalování a vzal si kufr.

Když odcházel, všiml si poznávací značky lincolnu, na který dopadalo světlo z vestibulu činžáku. Nešlo mu na rozum, proč by pistolníci používali vozu s poznávací značkou 5A6, jaká by spíš patřila někomu z horních deseti tisíc. Z dragstóru si zatelefonoval pro taxík. Taxík ho odvezl zpátky do Chattertonu.

(4)

Apartmá bylo prázdné. V teplém vzduchu se dosud vznášely vůně Shalimaru a zápach cigarety, jako by tam krátce předtím někdo byl. De Ruse zašel do ložnice, podíval se na šaty v obou skříních, na předměty na toaletním stolku, vrátil se do červenobílého pokoje a namíchal si whisky se sodou.

Zavřel vnější dveře na závoru, přenesl sklenici do ložnice, svlékl zablácené šaty a oblékl si jiný oblek, se střízlivým vzorkem, ale elegantního střihu. Pod límec měkké bílé plátěné košile si uvázal motýlek a přitom usrkával ze sklenice.

Vyčistil hlaveň drobného mausera, složil zbraň, do malého zásobníku vložil chybějící náboj a zasunul zbraň zpátky do pouzdra na noze. Pak si umyl ruce a přenesl sklenici k telefonnímu aparátu.

První číslo, které vytočil, bylo číslo *Press-Chroniclu*. Chtěl redakci místních zpráv, Wernera. Po drátě se ozval zpěvavý hlas: „Tady Werner. Tak povídejte. Co mi zase chcete navěsit na nos?“

„Tady je John De Ruse, Claude. Najdi mi ve svém seznamu, komu patří auták s kalifornskou poznávací značkou 5A6.“

„Určitě nějakému zatracenému politikovi,“ utrousil zpěvavý hlas a ztratil se.

De Ruse seděl bez hnutí, oči upřené na rýhovaný bílý sloupek v rohu. Stála na něm nízká červenobílá váza s červenobílými umělými květinami.

Znechuceně sraštil nad nimi nos.

Po drátě se znovu vrátil Wernerův hlas. „Limuzína lincoln, rok výroby 1930, majitel Hugo Candless, Casa de Oro Apartments, Clearwater Street 2942, West Hollywood.“

De Ruse řekl nic neříkajícím tónem: „To je ten žvanil, že?“

„Jo. Velká huba. Ten kupčák se svědky.“ Werner ztlumil hlas. „Upřímně řečeno, Johnny, a dál to nešir – je to protřelý drzý hulvát, který ani není chytrý; jenom se tady ometá už dost dlouho, aby věděl, kdo se dá koupit. Můžeš mi k tomu něco povědět?“

„Bohužel nic,“ odvětil omluvně De Ruse. „Škrtl o mě při předjíždění a nezastavil.“

Zavěsil, dopil a vstal, aby si namíchal další whisky. Pak hodil telefonní seznam na bílý sekretář a vyhledal číslo Casy de Oro. Vytočil je. Telefonistka mu sdělila, že pan Hugo Candless je mimo dům. „Dejte mi jeho byt,“ požádal De Ruse.

V telefonu se ozval odměřený ženský hlas. „Ano? Tady paní Candlessová. Co si prosím přejete?“

De Ruse řekl: „Jsem klient pana Candlesse. Nutně s ním potřebuju mluvit. Kde bych ho mohl zastihnout?“

„Je mi velmi líto,“ sdělil mu odměřený, téměř lenivý hlas. „Manžel musel dnes ráno celkem nečekaně odjet z města. Ani nevím kam, ale počítám, že mě později večer zavolá. Odjel ze svého klubu...“

„Který je to klub?“ zeptal se De Ruse samozřejmým hlasem klienta.

„Delmar klub. Odjel rovnou odtamtud, aniž se stavil doma. Mohu mu něco vyřídit?“

„Ne, děkuji vám, paní Candlessová. Zkusím vás třeba zavolat později.“

Zavěsil, zdrženlivě, ponuře se usmál, usrkoval z čerstvě namíchané whisky a našel číslo hotelu Metropole. Vytočil je a chtěl „pana Charlese Le Granda v pokoji číslo 809“.

„Šest set devět,“ opravila ho telefonistka netečně. „Spojím vás.“ Za chvíli: „Nikdo to nebere.“

De Ruse jí poděkoval, vytáhl z kapsy klíč se štítkem a podíval se na vyražené číslo. Bylo to 809.

Sam, vrátný ‚Delmar Clubu‘, se opíral o pískovcový obklad vjezdu a hleděl na auta, svištící po Sunsetu. Oči ho pálily ze světél reflektorů. Byl unavený a chtěl domů. Chtěl si dát šluka a pořádně loknout ginu. Přál si, aby přestalo pršet. Když přšlo, bylo v klubu mrtvo.

Odlepil se od zdi, několikrát se prošel tam a zpátky pod baldachýnem a tleskal si přitom velkýma černýma rukama v bílých rukavicích. Pokusil se zapískat „Valčík bruslařů“, ale nějak mu nevyšla melodie, a tak místo toho zapískal „Low Down Lady“. Tahle píseň melodii neměla.

De Ruse vyšel z Hudson Street a zastavil se před ním u zdi. „Je Hugo Candless uvnitř?“ zeptal se, aniž na něho pohlédl.

Sam sklapl nesouhlasně zuby. „Nejní.“

„Byl tady?“

„Voptejte se v kanceláři, šéfe.“

De Ruse vytáhl z kapsy ruku navlečenou do rukavice a začal stáčet pětidolarovou bankovku okolo levého ukazováčku. „Vědí tam snad o něco víc než vy?“

Sam se pomalu zazubil a přihlížel, jak se bankovka navinuje na prst v rukavici. „Kdepak by věděli! Jo – byl tady. Chodí sem skoro každý den.“

„Kdy odešel?“

„Hádám, že vdešel tak vo půl sedmý.“

„Odjel ve svém modrém Lincolnu?“

„Jistě. Ale von ho neřídí sám. Pročpak se ptáte?“

„V tu dobu přšlo,“ řekl De Ruse klidně. „A přšlo hodně. Třeba to nebyl lincoln.“

„Byl to lincoln, to teda jo,“ protestoval Sam. „Copak sem ho tam sám neposadil? Nikdy nejezdí v žádným jiným.“

„Číslo 5A6?“ dotíral De Ruse dál.

„Bodejt,“ uchichl se Sam. „Číslo jako z magistrátu.“

„Znáte šoféra?“

„Bodejt...“, spustil Sam, ale vzápětí se zarazil. Bílým prstem velkým jako banán se šťouchl do černé brady. „No, ať je ze mě velkéj černej vosel, esli si zase nevopatřil novýho šoféra. Tohodle sem neznal, to teda ne.“

De Ruse podal Samovi stočenou bankovku. Sam po ní hrábl velkou bílou tlapou, ale ve velkých očích se pojednou vynořilo podezření. „Helejte, kvůlivá čemu se mi tak vyptáváte, šéfe – člověče?“

De Ruse řekl: „Zaplatil jsem ti to, ne?“

Zahnul za roh do Hudson Street a nastoupil do svého černého sedanu. Zabočil s ním na Sunset Boulevard a jel po něm západním směrem téměř až do Beverly Hills, nato zahnul k úpatí kopců a začal se dívat po názvech ulic na nárožích. Clearwater Street se táhla podél úbočí a byl z ní výhled na celé město. Casa de Oro Apartments na rohu Parkinson Avenue byly složitým komplexem elegantních bungalovů obehnaných zdí

z vepřovic, krytou na hřebenu červenými taškami. Příjímací kancelář byla ve zvláštním domku a velká garáž pro vozy nájemníků stála na Parkinson Avenue proti zdi.

De Ruse zaparkoval proti garáži, zůstal ve voze a širokým okénkem vyhlížel na zasklenou kancelář, kde seděl garážmistr v čistotou zářícím overalu, nohy na stole, četl časopis a občas si odplivoval přes rameno do neviditelného plivátka.

De Ruse vystoupil z packardu, kousek za ním přešel na druhou stranu ulice, vrátil se a nepozorovaně vklouzl do garáže. Vozy stály ve čtyřech řadách. Dvě řady zadkem k bílým zdím, dvě uprostřed kapotami k sobě. Mnoho míst bylo prázdných, ale čtená auta již ulehla k spánku. Většinou to byly velké, drahé zavřené typy, až na dva nebo tři nápadné kabriolety. Limuzína byla mezi nimi pouze jedna. Měla poznávací značku 5A6.

Byl to dobře udržovaný vůz, zářivý a lesklý; jasně modrý se žlutohnědými pruhy. De Ruse svlékl rukavici a položil ruku na chladič. Úplně studený. Přejel rukama po pneumatikách a pak se podíval na prsty. Na kůži mu zůstalo trochu suchého prachu. V rýhách pneumatik nebylo bláto, jenom vyschlý prach.

De Ruse se vrátil podél řady tmavých karosérií a naklonil se do otevřených dveří malé kanceláře. Za okamžik garážmistr skoro vylekaně vzhlédl.

„Viděl jste tu někde Candlessova šoféra?“ zeptal se ho De Ruse.

Muž zavrtěl hlavou a obratně si odplivl do mosazného plivátka. „Jsem tu od tří, co jsem nastoupil službu, ale ani jsem ho nezahlédl.“

„Copak nejel do klubu pro šéfa?“

„Kdepak. Asi ne. Ta velká kára ani nevyjela, a on v ničem jiném nejedí.“

„Kde bydlí?“

„Kdo? Mattick? Na konci džungle mají ubytovnu pro služebnictvo. Ale myslím, že mi říkal, že je ukvartýrovaný v nějakém hotelu. Počkejte...“ Svraštil obočí.

„Metropole?“ nadhodil De Ruse.

Garážmistr si to nechával chvíli procházet hlavou. De Ruse mu hleděl na špičku brady.

„Jo, myslím, že tam. Ale betonově to nevím. Mattick se moc nesvěřuje.“

De Ruse mu poděkoval, přešel přes ulici a nastoupil zpátky do packardu. Zamířil do středu města. Pět minut před půl desátou byl na rohu Sedmé ulice a Spring Street, kde stál Metropole.

Byl to starý, dříve exkluzivní hotel, který se teď potácel mezi konkursem a špatnou pověstí na policejním ředitelství. Bylo v něm příliš mnoho tmavě se lesknoucího dřevěného táflování, příliš mnoho popraskaných zrcadel v pozlacených rámech. Pod nízkým trámovým stropem vestibulu se vznášelo příliš mnoho kouře a v odřených kožených houpacích křeslech posedávalo příliš mnoho povalečů.

Blondýnka, která vládla velkému podkovovitému stánku s kuřivem, nebyla už nejmladší a ze stálého odmítání jednoznačně míněných schůzek se jí v očích usadil cynický výraz. De Ruse se opřel o skleněný pult a posunul si klobouk na hustých černých vlasech do týla. „Kamerky, zlatíčko,“ řekl hlubokým hráčským hlasem.

Dívka mu předhodila balíček, vytočila na registrače patnáct centů a se slabým úsměvem mu přišoupla niklák pod loket. Její oči říkaly, že se jí líbí. Naklonila se k němu a hlavu přistrčila tak blízko, že cítil parfém v jejích vlasech.

„Povězte mi něco,“ vyzval ji De Ruse.

„Copak?“ zeptala se tiše.

„Kdo bydlí v osmsetdevítce, ale nepovězte recepčnímu, proč to chcete vědět.“

Blondýnka se zatvářila zklamaně. „A proč se ho nezeptáte sám?“

„Jsem strašně nesmělý,“ řekl De Ruse.

Přistoupila k telefonu, s malátným půvabem něco povídala a vrátila se k De Rusovi.

„Nějaký Mattick. Říká vám to něco?“

„Ani ne. Moc vám děkuju. Jak se vám líbí tady v tomhle roztomilém hotelu?“

„Kdo říkal, že to je roztomilý hotel?“

De Ruse se usmál, ťukl do klobouku a odcházel. Její oči ho smutně sledovaly. Ostrým loktem se opřela o pult, sevřela bradu do dlaní a civěla za ním. De Ruse prošel vestibulem, vyšel po třech schodech nahoru a nastoupil do výtahu, který trhavě vyjel.

„Osmé,“ řekl a s rukama v kapsách se opřel o stěnu klece. Víc než osm pater Metropole ani neměl. De Ruse prošel dlouhou chodbou páchnoucí lakem. Hned za jejím ohbím se octl před číslem 809. Zaklepal na tmavé dřevěné dveře. Nikdo neodpovídal. Shýbl se, prázdnou klíčovou dírkou nahlédl dovnitř a znovu zaklepal.

Pak vytáhl z kapsy klíč se štítkem, odemkl a vešel. Okna na obou stěnách byla zavřená. Vzduch páchl po whisky. Lampa na stropě byla rozsvícena. V místnosti stála široká mosazná postel, tmavý prádelník, dvě hnědá kožená houpací křesla, bytelně vyhlížející psací stůl a na něm plochá, skoro prázdná půllitrovka ‚Four Roses‘ bez uzávěru. De Ruse k ní číchl, bokem se opřel o psací stůl a začal pohledem bloudit po místnosti.

Zrak mu sklouzl z tmavého prádelníku přes postel a zeď s dveřmi na další dveře, pod jejichž škvírou prosvítal proužek světla. Přešel k nim a otevřel je. Muž ležel obličejem na žlutohnědých dlaždicích koupelny. Krev na podlaze vypadala lepkavě a černě. Dvě opuchlé ranky na mužově týle označovaly místo, odkud mu stekly přes krk dolů dva temně rudé proužky. Krev přestala ovšem téci už před dlouhou dobou.

De Ruse stáhl rukavici, shýbl se a přiložil dva prsty k místu, kde by měl cítit tepnu. Zavrtěl hlavou a zase si navlékl rukavici. Odešel z koupelny, zavřel dveře a otevřel jedno z oken. Vyklonil se, nadýchal se svěžího vlhkého vzduchu a šikmo padajícím slabým deštěm shlížel dolů do tmavé průrvy úzké uličky.

Za chvíli okno zavřel, v koupelně zhasl světlo, z horní zásuvky psacího stolu vytáhl tabulku s nápisem NERUŠIT, vypnul stropní lampu a vyšel z pokoje. Tabulku pověsil na kliku, prošel chodbou k výtahům a opustil hotel Metropole.

(6)

Francine Leyová šla tichou chodbou Chattertonu a tiše si pobroukávala. Pobroukávala si nejistým hlasem, nevědouc ani, co si pobroukuje, a levou rukou s třeshňově rudými nehty

si přidržovala zelenou sametovou pláštěnku, aby jí nesklouzávala z ramen. Druhou paží tiskla zabalenou láhev. Odemkla dveře, otevřela je, náhle svraстила obočí a zarazila se. Stála nehnutě a vzpomínala, snažila se rozpomenout. Měla pořád ještě trochu v hlavě.

Ano, správně, nechala rozsvícená světla. Teď byla zhasnutá. Mohla to samozřejmě udělat pokojská. Šla dál a zatápala po červených závěsech, vedoucích do obývacího pokoje.

Přes červenobílý koberec se plížila zář krbu a olizovala rudými jazyčky něco černého a lesklého. To černé a lesklé byly boty. Nehýbaly se.

Francine Leyová hlesla vylekaně: „Ach, ach.“ Ruku, držící pláštěnku, sevřela tak pevně, že málem zaťala do krku dlouhé, krásně tvarované nehty.

Něco cvaklo a lampa stojící vedle jednoho křesla se rozsvítila. V křesle seděl De Ruse a strnule na ni hleděl. Měl na sobě plášť a klobouk. Pohled měl zastřený, vzdálený, smutně zadumaný.

„Vyšla sis, Francy?“ zeptal se.

Zvolna se posadila na kraj půlkruhové pohovky a položila láhev vedle sebe. „Zlískala jsem se,“ řekla. „Usoudila jsem, že bych měla něco sníst. Pak jsem usoudila, že bych se měla zase zlískat.“ Poplácala láhev.

De Ruse řekl: „Myslím, že tvému příteli Dialovi unesli šéfa.“ Řekl to lhostejně, jako by se ho to netýkalo.

Francine Leyová pomalu otevřela ústa, a jak je otevřela, vytratil se jí z tváře všechen půvab. Obličej se jí změnil v prázdnou, zpustošenou masku, na níž pronikavě zářila rtěnka. Její ústa jako by se chtěla rozkřičet.

Za chvíli je zase zavřela, tvář jí zase zhezkla a její hlas se ozval jakoby z velké dáli: „Mělo by to nějaký smysl, kdybych ti řekla, že nevím, o čem mluvím?“

De Ruse na ni dál strnule hleděl. Řekl: „Když jsem odsud vyšel na ulici, přepadli mě dva pistolníci. Jeden z nich seděl v mém voze. Mohli si mě ovšem už vyčíhat někde jinde a sledovat mě sem.“

„To určitě,“ řekla Francine Leyová bez dechu. „To určitě, Johnny.“

Dlouhá brada se mu trochu nadzvedla. „Nacpali mě do velkého lincolnu, limuzíny. Byl to fantastický auták. Okénka byla ze silného, téměř nerozbitného skla, na dvířkách nebyly kliky a byl celý neprodyšně uzavřený. Na předním sedadle byla nádržka s nevadským plynem, kyanidem, který řidič mohl pouštět do zadní části, aniž se ho musel sám nadechnout. Vyvezli mě za Griffithův park směrem k Egypt klubu. To je ten podnik za městem blízko letiště.“ Odmlčel se, promnul si konec jednoho obočí a pokračoval: „Přehlédl mauser, který někdy nosívám na noze. Řidič auto naboural a já jsem vyvázl.“ Rozpřáhl ruce a pohlédl na ně. V koutcích úst se mu objevil lehký mírně strnulý úsměv.

Francine Leyová řekla: „Neměla jsem s tím nic společného, Johnny.“ Hlas měla mrtvý jako předminulé léto.

De Ruse pokračoval: „Ten chlapík, kterého tím vozem svezli přede mnou, asi neměl u sebe pistoli. Byl to Hugo Candless. Ten vůz byl dvojče jeho vlastního auta – stejný model, stejný nátěr, stejná poznávací značka, jenže to jeho vůz nebyl. Někdo si s tím dal

pěknou fušku. Candless opustil ‚Delmar Club‘ v nesprávném autě asi o půl sedmé. Jeho žena tvrdí, že odjel z města. Před hodinou jsem s ní mluvil. Jeho vlastní vůz se nehnul od poledne z garáže... Třeba už jeho žena teď ví, že ho unesli, třeba ne.“

Francine Leyová zařala nehty do sukne. Rty se jí chvěly.

De Ruse hovořil klidně, bezbarvě dál: „Dnes večer nebo dnes odpoledne někdo odbouchl dole ve městě v jednom hotelu Candlessova šoféra. Poldové na to ještě nepřišli. Někdo si s tím dal pěknou fušku, Francy. Ty bys přece nechtěla mít prsty v něčem takovém, víd, že ne, drahoušku?“

Francine Leyová sklopila hlavu a civěla na podlahu. Přidušeným hlasem řekla: „Musím se napít. To, co jsem do sebe hodila, už neúčinkuje. Je mi prachmizerně.“

De Rose vstal a přistoupil k bílému sekretáři. Nalil trochu whisky do sklenice a přinesl jí to. Zastavil se před ní a sklenici držel mimo její dosah. „Rozzlobím se jenom málokdy, zlato, ale když už se jednou rozzlobím, stojí to za to. A pak se už jen tak zarazit nedám. Pokud tedy o tom něco víš, pak by teď byl zrovna ten pravý čas, abys to vyklopila.“

Podal jí sklenici. Hodila whisky do sebe a šedomodré oči jí trochu ožily. Pomalu řekla: „Nic o tom nevím, Johnny. Nic v tom smyslu, jak myslíš. Ale George Dial mi dnes večer navrhl, že mi zařídí hnízdečko, a řekl mi, že může vyrazit z Candlesse peníze, když mu pohrozí, že propíchne špinavý trik, který Candless provedl jistému ostrému hochovi z Rena.“

„Tihle Španělé mají za ušima, zatraceně!“ řekl De Ruse. „Reno je mé město, zlato. Znáš v Renu všechny ostré hochy. Kdopak to byl?“

„Nějaký Zapparty.“

„Zapparty je zrovna ten chlápek, co mu patří Egypt klub,“ prohlásil De Ruse velmi tiše.

Francine Leyová se prudce vztyčila a chytila ho za paži. „Dej od toho ruce pryč, Johnny! Propánakrále, copak nemůžeš alespoň jednou od něčeho takového dát ruce pryč?“

De Ruse zavrtěl hlavou a jemně, malátně se na ni usmál. Pak jí sundal ruku z paže a ustoupil. „Projel jsem se v tom jejich plynovém voze, zlato, a nevonělo mi to. Prošpikoval jsem olovem něčího pistolníka. To pro mě znamená, že budu muset zavolat poldy, a když to neudělám, tak si to u nich zavařím. Jestli někoho unesli a já to ohlásím poldům, skončí další oběť únosu zase s kulkou v hlavě, spíš ano než ne. Zapparty je ostrý hoch z Rena a mohlo by to souviset s tím, co ti pověděl Dial. A jestli v tom se Zappartym jede Mops Parisi, pak bych celkem chápal, proč do toho zatáhli i mě. Parisi mě nemůže ani cítit.“

„Copak si musíš hrát na jednočlenné komando, Johnny?“ zeptala se Francine Leyová zoufale.

Usmíval se dál s pevně sevřenými rty a vážnými očima. „Budeme dva, zlato. Vezmi si dlouhý plášť. Pořád ještě trochu prší.“

Vytřeštila na něj oči. Prudce roztáhla prsty ruky, kterou mu předtím položila na paži, a pak je vzpříčila. V hlase se jí chvěl strach. „Já, Johnny?... Ach, prosím, ne...“

De Ruse jí vlídně přikázal: „Běž si vzít ten plášť, zlato. Hezky se uprav. Třeba je to naposledy, co si spolu vyjdeme.“

Vrávoravě prošla kolem něho. Jemně ji uchopil za paži, na okamžik ji zadržel a skoro šeptem se jí zeptal: „Tys mě náhodou neshodila, Francý, že?“

S kamenným výrazem se ohlédla na bolest v jeho očích, chraplavě, tiše zasténala, vytrhla mu paži a odběhla do ložnice pro plášť. Za chvíli z De Rusových očí bolest zmizela a do koutků rtů se mu vrátil strnulý úsměv.

(7)

De Ruse přimhouřil oči a sledoval, jak krupiérovi kloužou prsty zpátky přes stůl a pokládají se na jeho hranu. Byly to kulaťoučké, buclaté, na konci se zužující obratné prsty. De Ruse zdvihl hlavu a prohlížel si krupiérovu tvář. Byl to holohlavý muž neurčitého věku s klidnými modrými očima. Neměl na hlavě vůbec žádné vlasy, ani jediný vlasek.

De Ruse shlédl dolů ke krupiéroovým rukám. Pravá ruka se nepatrně stočila přes hranu stolu. Knoflíky na rukávě krupiérova hnědého sametového saka zůstaly na hraně stolu. De Rusovi se v koutcích úst objevil jen lehký strnulý úsměv.

Jeho tři modré žetony ležely na červené. Při této hře se kulička zastavila na černé dvojce. Krupiér vyplatil dva ze čtyř spoluhráčů. De Ruse přisunul na červený kosočtverec pět dalších žetonů. Pak otočil hlavu doleva a uviděl, jak rozložitý mladý blondák klade tři červené žetony na nulu.

De Ruse si olízl rty a obrátil hlavu ještě víc za sebe, aby viděl na Francine Leyovou, sedící na pohovce s hlavou opřenou o stěnu poměrně malého salónku. „Myslím, že už to mám, zlato,“ řekl jí. „Myslím, že už to mám.“

Francine Leyová mrkla a odklonila hlavu od zdi. Sáhla po sklenici stojící před ní na kulatém stolku. Ustrkla, pohlédla na podlahu, neodpověděla.

De Ruse se zase podíval na blondáka. Tři ostatní spoluhráči už vsadili. Krupiér se tvářil netrpělivě, ale současně ostražitě. De Ruse se zeptal blondáka: „Jak to, že vždycky sázíte na nulu, když sázím na červenou, a na dvojitou nulu, když sázím na černou?“

Mladý blondák se usmál, pokrčil rameny a mlčel. De Ruse položil ruku na sukno a velmi zdvořile řekl: „Zeptal jsem se vás na něco, pane.“

„Třeba proto, že se mi chce,“ zabručel mladý blondák. „Rád беру lidi na hůl.“

„Co se děje – kde to vážně?“ rozčilil se jeden z hráčů.

„Prosím, pánové, sázejte,“ řekl krupiér.

De Ruse na něho pohlédl a řekl: „Roztočte to.“

Krupiér roztočil levou rukou a stejnou rukou hodil kuličku do protisměru. Pravá ruka mu spočívala na hraně stolu. Kulička se zastavila na černé osmadvacíce, vedle nuly. Blondák se zasmál. „O chlup,“ řekl. „O chlup.“

De Ruse si spočítal žetony a pečlivě je navršil do sloupku. „Prohrál jsem už šest papírů,“ řekl. „Je to trochu tvrdé, ale asi za tím něco vězí. Komu patří tahle špeluňka?“

Krupiér se mírně pousmál a pohlédl De Rusovi přímo do očí. Klidně se otázel: „Řekl jste špeluňka?“

De Ruse přikývl. S odpovědí se neobtěžoval.

„Připadalo mi, že říkáte špeluňka,“ mínil krupiér, posunul nohu kupředu a přenesl na ni váhu.

Tři ze spoluhráčů rychle sebrali své žetony a odešli k malému barovému pultu na konci místnosti. Objednali si něco k pití a zády se opřeli o zeď vedle pultu, pozorující přitom De Rusa a krupiéra. Blondák zůstal sedět a sarkasticky se usmál na De Rusa. „Ale, ale,“ povídal. „Takové manýry!“

Francine Leyová dopila a zase si opřela hlavu o zeď. Sklopila oči a zpod dlouhých brv kradmo hleděla na De Rusa.

Za krátkou chvíli se otevřely táflované dveře a do místnosti vešel pořízek s černým knírkem a velmi hustým černým obočím. Krupiér uhnul očima k němu, pak k De Rusovi, a pohledem ho ocejšoval. „Jo, připadalo mi, že říkáte špeluňka,“ opakoval bezvýrazně.

Pořízek se přišoural k De Rusovu lokti a vlastním loktem do něj šťouchl. „Vypadněte,“ řekl netečně.

Blondák se zazubil a zastrčil ruce do kapes tmavošedého obleku. Pořízek se na něj nepodíval. De Ruse mrkl přes sukno na krupiéra a řekl: „Vezmu si zpátky svých šest papírů, a tím to skončí.“

„Vypadněte,“ opakoval pořízek mrzutě a vrazil De Rusovi loket do boku. Holohlavý krupiér se zdvořile usmál.

„Helejte, kamaráde,“ řekl pořízek De Rusovi, „přece mi nebudete dělat potíže, co říkáte?“

De Ruse na něho pohlédl s výsměšným údivem. „Podívejme, vyhazovák,“ prohodil tiše. „Postarej se o něho, Nicky.“

Blondák vytáhl pravou ruku z kapsy a švihl jí. V jasné záři lampy se černě blýskl obušek. S tupým úderem dopadl na pořízkovo temeno. Pořízek se rozpřáhl po De Rusovi, ten rychle před ním couvl a z podpaždí vytáhl pistoli. Pořízek se zachytil hrany ruletového stolu a těžce dopadl na podlahu.

Francine Leyová vstala a z hrdla se jí vydral přidušený výkřik.

Blondák uskočil stranou, obrátil se na podpatku a pohlédl na barmana. Ten položil ruce na desku pultu. Tři muži, kteří s nimi předtím seděli u rulety, zaujatě přihlíželi, ale nehýbali se a mlčeli.

De Ruse řekl: „Prostřední knoflík na pravém rukávu, Nicky. Myslím, že je to měď.“

„Tak?“ Blondák obešel stůl a přitom strčil obušek zpátky do kapsy. Přistoupil těsně ke krupiérovi, uchopil prostřední knoflík na manžetě pravého rukávu a prudce jím trhl. Při druhém cuknutí se urval a z rukávu ho následoval tenký drát.

„Správně,“ řekl blondák spokojeně a pustil krupiérovu paži.

„Vezmu si teď svých šest papírů,“ řekl De Ruse. „Pak si půjdeme promluvit s vaším šéfem.“

Krupiér zvolna přikývl a sáhl po štosu žetonů vedle rulety. Pořízek na podlaze se nehýbal. Blondák sáhl pravou rukou dozadu a vytáhl zpod pasu kalhot automatickou pětačtyřicítku. Pohoupal ji v ruce a rozhlížel se přitom s úsměvem po místnosti.

(8)

Šli přes balkón, z něhož bylo vidět dolů na jídelní sál a taneční parket. Zdola se k nim od svíjející se a škubající se kapely linuly hektické tóny hot jazzu. Melodii provázel pach jídla, cigaret a potu. Balkón byl vysoko a seshora vypadalo všechno miniaturně, jako scéna snímaná kamerou na vysokém jeřábu.

Holohlavý krupiér otevřel v rohu balkónu dveře a bez ohlednutí jimi prošel. Za ním vešel blondák, jehož De Ruse nazýval Nicky. Pak De Ruse a Francine Leyová.

Octlí se v malé předsíni s lampou z matového skla u stropu. Dveře na konci vypadaly, jako by byly z nalakovaného kovu. Krupiér přiložil buclatý prst k tlačítku vedle dveří a několikrát za sebou je stiskl. Ozval se bzučivý tón elektrického otevírače. Krupiér strčil do dveří a otevřel je.

Uvnitř byla přívětivá místnost, napůl knihovna, napůl kancelář. Byl v ní krb s mřížkou a kolmo k němu, proti dveřím, stála zelená kožená pohovka. Muž sedící na pohovce odložil noviny, vzhlédl a rázem zesinal. Byl to malý muž s kompaktní kulatou hlavou a kulatým snědým obličejem. Měl malé neživé oči, černé jako uhl.

Uprostřed místnosti byl dlouhý, nízký psací stůl a vedle něho stál značně vysoký muž s koktajlovým šejkrem v ruce. Pomalu otočil hlavu, přes rameno pohlédl na čtyři příchozí a nepřestal přitom dál mírně potřásat nádobou. Měl vychrtlý obličej s vpadlýma očima, ochablou našedlou pleť a krátce přistřižené nazrzlé vlasy bez lesku a bez pěšinky. Přes levou tvář se mu táhl klikatý šrám podobný německé menzuře.

Dlouhán odložil šejkr, otočil se a tázavě pohlédl na krupiéra. Muž na pohovce se nepohnul. Svou nehybností připomínal schoulenou šelmu, chystající se ke skoku.

Krupiér řekl: „Zřejmě nás ti dva přepadli. Sám jsem se tomu nemohl ubránit. Velký George slízl obuškem jednu do hlavy.“

Blondák se pobaveně usmál a vytáhl z kapsy pětačtyřicítku. Hlaveň obrátil k podlaze. „Zřejmě jsme je přepadli,“ utrousil. „To mě teda podržte!“

De Ruse zavřel těžké dveře. Francine Leyová couvla stranou, ke stěně za krbem. De Ruse na ni nepohlédl. Pohlédl na ni muž na pohovce.

De Ruse řekl klidně: „Ten čahoun je Zapparty. Ten prcek je Mops Parisi.“

Blondák ustoupil stranou a krupiér zůstal uprostřed pokoje sám. Pětačtyřicítkou mířila na muže na pohovce.

„Ano, jsem Zapparty,“ řekl dlouhán. Chvilku si zvědavě měřil De Rusa.

Pak se k němu obrátil zády, zdvihl šejkr, vytáhl z něho zátku a naplnil mělkou sklenici. Vyprázdnil ji, jemným batistovým kapesníkem si otřel ústa a neobyčejně pečlivě si zastrčil kapesník zpátky do kapsičky saka tak, aby čouhaly tři růžky.

De Rusovi se v koutcích úst objevil jeho lehký strnulý úsměv. Ukazováčkem se dotkl konce levého obočí. Pravou ruku držel v kapse saka. „Nicky a já jsme zorga-

nizovali takový malý výstup,“ řekl. „To proto, aby se mládenci tam vevnitř měli chvíli o čem bavit, kdyby se tadyhle naše povídání mělo odbýt trochu hlučněji.“

„To zní zajímavě,“ mínil Zapparty. „O čem si chcete se mnou povídat?“

„O tom plynovém autě, kterým vyvážíte lidi na procházku,“ řekl De Ruse.

Muž na pohovce sebou prudce trhl a ruka mu odlétla od nohy, jako by ji něco žahlo. Blondák řekl: „Ne... nebo vlastně ano, když vám to bude milejší, pane Parisi. To je věc vkusu.“

Parisi opět znehybněl. Ruka mu klesla zpátky na krátké tlusté stehno. Zapparty trochu vyvalil zapadlé oči. „Plynový autě?“ zeptal se s mírným údivem.

De Ruse popošel doprostřed pokoje ke krupiérovi. Zhoupł se na patách, šedé oči se mu ospale leskly, ale obličej měl napjatý a unavený, vůbec už ne mladý. Řekl: „Třeba vám to jenom chtěl někdo hodit na krk, ale neřekl bych. Mluví o tom modrém lincolnu, poznávací značka 5A6, s nádrží nevadského plynu vpředu vedle řidiče. Víte, Zapparty, s tou látkou, kterou v našem státě používají proti vrahům.“

Zapparty polkl a velký ohryzek mu poskočil sem tam. Našpulil rty, pak je přitiskl zpět k zubům a zase je našpulil. Muž na pohovce se hlasitě rozesmál, jako by ho něco pobavilo.

Hlas, který nepatřil nikomu v místnosti, prudce vyštěkl: „Pusť tu bouchačku, blondáku. A ostatní ruce vzhůru!“

De Ruse pohlédl k otvoru na vytáflované stěně za psacím stolem. Čouhala z ní pistole a ruka, ale žádné tělo, žádný obličej. Na ruce s pistolí se lesklo světlo z pokoje.

Pistole jako by mířila přímo na Francine Leyovou. De Ruse řekl rychle: „Tak jo,“ a zdvihl prázdné ruce.

Blondák poznamenal: „To bude Velký George – pěkně odpočatý a připraven k dalším akcím.“ Rozevřel dlaň a nechal pětáctyřicítku žuchnout na podlahu před sebou.

Parisi hbitě vstal a z podpaždí vytáhl pistoli. Zapparty vyndal ze zásuvky psacího stolu revolver a zdvihl ho. Pak promluvil ke stěně. „Zmiz a nevracej se.“

Otvor se zavřel. Zapparty kývl na holohlavého krupiéra, který od příchodu do místnosti nehnul ani svačinkou. „Zpátky do práce, Louisi. A hlavu vzhůru.“ Krupier přikývl, obrátil se a vyšel z místnosti. Pečlivě za sebou zavřel dveře.

Francine Leyová se hystericky zasmála. Zdvihla ruku a přitáhla si límec pláštěnky těsně ke krku, jako by v pokoji bylo zima. Byl však bez oken a od ohně tam bylo velmi teplo.

Parisi hvízdł přes zuby, rychle přikročil k De Rusovi a vrazil mu pistoli, kterou držel v ruce, tak prudce do obličeje, až mu zvrátil hlavu. Pak mu prohledal levou rukou kapsy, sebral mu kolt, osahal ho pod pažemi, obešel ho, přejel mu rukama po bocích a zůstal stát před ním.

Trochu couvl a pažbou pistole udeřil De Rusa do tváře. De Ruse stál bez hnutí, jen hlava mu nepatrně cukla, když mu tvrdý kov narazil na tvář. Parisi ho znovu udeřil na stejné místo. De Rusovi začala pomalounku stékat z lícní kosti krev. Hlava mu trochu klesla kupředu, kolena se mu podlomila a pomalu klesl na podlahu. Opřel se o ni levou

rukou a potřásl hlavou. Byl skrčený, nohy složené pod sebou. Pravá ruka mu volně visela vedle levé nohy.

Zapparty řekl: „Tak dost, Mopsi. Přestaň lačnit po krvi. Tihle lidi nám ještě musí leccos říct.“

Francine Leyová se znovu trochu hystericky zasmála. Vrávorala podél zdi, opírajíc se o ni jednou rukou. Parisi těžce oddychoval a se šťastným úsměvem na snědém kulatém obličejí couvl od De Rusa. „Na tohle jsem čekal už hezky dlouho!“ řekl.

Když byl asi dva metry od De Rusa, jako by něco malého, temně se lesknoucího vyklouzlo De Rusovi z levé nohavice do ruky. Ozvala se ostrá, krátká exploze a dole od podlahy vyšlehl nepatrný, oranžově zelený záblesk.

Parisi se prudce zvrátila hlava. Pod bradou se mu objevila kulatá dírka. Téměř vzápětí se rozrostla a zrudla. Zdráhavě se mu rozevřely dlaně a obě pistole z nich vypadly. Začal vrávorat a zhroutil se těžce na podlahu.

„Kristepane!“ vyjekl Zapparty a prudce trhl revolverem vzhůru.

Francine Leyová přitlumeně vykřikla a vrhla se na něho – škrábajíc, kopajíc, ječíc. Ze Zappartyho revolveru šlehly dva traskavé výstřely. Obě kulky vletly do zdi. Začala se sypat omítka.

Francine Leyová sklouzla na podlahu, na všechny čtyři. Zpod šatů jí čouhala dlouhá štíhlá noha. Blondák, opíraje se jedním kolenem o podlahu, držel zase pětačtyřicítku v ruce a sykl: „Sebrala tomu gaunerovi revolver!“

Zapparty stál s prázdnýma rukama, obličej zrůzněný. Po hřbetu pravé ruky se mu táhl dlouhý škrábanec. Jeho revolver ležel na podlaze vedle Francine Leyové. Vyděšenýma očima k němu nechápavě shlížel.

Parisi na podlaze jedenkrát zachroptěl a poté ztichl.

De Ruse se vztyčil. Malý mauser vypadal v jeho ruce jako hračka. Hlasem přicházejícím jako z velké dálky řekl: „Dávej pozor na tu stěnu, Nicky...“

Zvenčí nebylo nic slyšet. Všude bylo ticho. Zapparty, bledý jako křída, stál strnule za psacím stolem. De Ruse se shýbl a sáhl Francine Leyové na rameno. „Jsi v pořádku, zlato?“

Přitáhla si nohy pod tělo a vztyčila se. Zůstala stát a shlížela dolů na Parisiho. Tělo se jí nervózně, zimničně chvělo.

„Promiň, zlato,“ pošeptal jí De Ruse. „Myslím, že jsem ti křivdil.“

Vytáhl z kapsy kapesník, navlhčil ho, pak si jím lehce otřel tvář a podíval se na krev, která na něm ulpěla.

Nicky řekl: „Hádám, že Velký George šel zase spát. Proč jsem ho já trouba vlastně neodbouchl?“

De Ruse nepatrně přikývl a řekl: „Jo, hráli jsme to pěkně všivě. Kde máte plášť a klobouk, pane Zapparty? Rádi bychom si s vámi vyjeli.“

Ve stínu pepřovníku řekl De Ruse: „Tady je, Nicky. Tam naproti. Ještě se o něj nikdo nepostaral. Ale raději se poohlédni kolem.“

Blondák vyklouzl od volantu packardu a zašel pod stromy. Chvilí postál na stejné straně ulice jako packard, pak přeběhl k místu, kde byl zaparkován velký lincoln před cihlovým činžákem na North Kenmore Avenue.

De Ruse se naklonil přes opěradlo předního sedadla a štípl Francine Leyovou do tváře. „Pojedeš teď hezky s touhle károu domů, zlato. Přijdu za tebou později.“

„Johnny,“ přimkla se mu k paži, „co chceš dělat? Propánakrále, copak ses už dneska večer dost nepobavil?“

„Ještě ne, zlato. Pan Zapparty nám chce leccos povědět. Myslím, že malá projížďka v tom plynovém auťáku ho trochu povzbudí. Kromě toho ho potřebuju coby svědka.“

Úkosem pohlédl na Zappartyho, sedícího v koutě na zadním sedadle. Zapparty si odkašlal a se zakaboněným výrazem civěl před sebe.

Nicky přišel odnaproti zpátky a postavil nohu na stupátko vozu. „Žádné klíčky,“ řekl. „Máš je ty?“

De Ruse řekl: „Jistě.“ Vytáhl klíčky z kapsy a podal je Nickymu. Nicky obešel vůz k dvířkám, za nimiž seděl Zapparty, a otevřel je. „Vystupte, Zapparty.“

Zapparty se těžkopádně vyškřábal ven a zůstal stát v mírném, šikmo padajícím dešti. V ústech mu cukalo. De Ruse vystoupil za ním.

„Odjeď s tím domů, zlato.“

Francine Leyová se pošoupla pod volant packardu a stiskla startér. Motor naskočil s tichým předením.

„Na shledanou, zlato,“ řekl něžně De Ruse. „Ohřej mi trepky. A prokaž mi velkou laskavost, miláčku. Nikomu netelefonuj, zatím.“

Packard se rozjel temnou ulicí pod velké pepřovníky. De Ruse ho sledoval zrakem, dokud nezabočil za roh. Pak postrčil loktem Zappartyho. „Pojedeme. Posadíte se v tom svém plynovém auťáku dozadu. Kvůli té díře ve skle do vás moc plynu nacpat nemůžeme, ale jeho chuť vám jistě přijde k duhu. Vyjedeme si někam za město. Máme celou noc čas si s vámi hrát.“

„Jistě víte, že je to únos!“ osopil se na něho Zapparty.

„A víte, že mě ta představa blaží,“ zabroukal De Ruse.

Přešli ulici, tři muži kráčejíci beze spěchu vedle sebe. Nicky otevřel nepoškozená zadní dvířka lincolnu. Zapparty nastoupil. Nicky přibouchl dvířka, nasedl za volant a strčil klíček do zapalování. De Ruse si sedl vedle něho, mezi roztaženýma nohama nádržku s plynem.

Celý vůz dosud páchl po plynu. Nicky nastartoval motor, v půli bloku otočil a jel severním směrem na Franklin Avenue a zpátky přes Los Feliz Boulevard směrem ke Glendale. Za chvíli se Zapparty předklonil a zabušil na sklo. De Ruse přiložil ucho k otvoru za Nickyho hlavou.

Zapparty drsně řekl: „Kamenný dům – Castle Road – v povodňové oblasti La Crescenty.“

„Páni, to je bačkora,“ zabručel Nicky, oči upřené na vozovku před sebou.

De Ruse zamýšleně potřásl hlavou. „V tom bude něco jiného. Teď, když je Parisi mrtev, určitě by ani necekl, pokud ovšem nespekuluje na to, že se z toho nějak vyzuje.“

„Osobně bych raději držel výprask a nepípl,“ řekl Nicky. „Zapal mi žváro, Johnny.“

De Ruse zapálil dvě cigarety a jednu podal blondákově. Ohlédl se na Zappartyho dlouhou postavu v koutě vozu. Na hubeném obličejí se mu míhaly odrazy světel a ještě víc prohlubovaly stíny propadlých tváří.

Velký vůz projel nehlučně přes Glendale a šinul se vzhůru do kopce k Montrose, z Montrose uháněl přes Sunlandskou dálnici dál do téměř opuštěné povodňové oblasti La Crescenty, k jejich cíli. Našli Castle Road a vyrazili po ní směrem k horám. Za několik minut dojeli ke kamennému domu. Stál stranou silnice za rozlehlým pozemkem, na kterém snad dříve rostla tráva, ale kde dnes byl jenom naplavený písek, kamení a větší balvany. Těsně před ním se silnice prudce stáčela a za ním z ní zbyl jen prudký betonový sráz – následek povodně z 1. ledna 1934.

Dál už se jen rozkládal hlavní úsek náplavy, v níž vyrůstalo křoví a ležela spousta balvanů. Přímo na kraji rostl strom, jehož kořeny trčely z poloviny ve vzduchu, asi dva a půl metru nad dnem náplavy.

Nicky zastavil, vypjal světla a z přihrádky vozu vytáhl velkou poniklovanou baterku. Podal ji De Rusovi. Ten vystoupil a chvíli stál s rukou na otevřených dvířkách, v ruce baterku. Z kapsy svrchníku vyndal pistoli a držel ji při boku. „Tak se mi zdá, že Zapparty hraje o čas,“ řekl. „Nepřipadá mi, že by se tu něco hýbalo.“

Mrkl po Zappartym, nevlídně se usmál a přešel přes zvlněný písek k domu. Dveře byly napůl otevřené, jak je zaklínil písek. De Ruse zamířil k rohu a pokud možno se držel tak, aby ho od dveří nebylo vidět. Prošel podél strany domu, pohlížeje k zabeđeným oknům, jimiž neprosvítal ani záblesk světla.

Za stavením stálo něco, co byl kdysi kurník. Kus zrezavělého šrotu ve zborcené garáži bylo jediné, co připomínalo rodinný sedan. Zadní dveře domu byly stejně zabeđené jako okna. De Ruse stál mlčky v dešti a uvažoval, proč asi jsou přední dveře otevřeny. Pak si vzpomněl, že před několika měsíci došlo k další povodni, i když už ne tak zlé. Vody tehdy mohlo být dost, aby na straně vedoucí k horám vyrazila dveře jako nic. Na sousedních pozemcích se tyčily dva rovněž opuštěné, omítnuté zděné domy. Dále od náplavy, na poněkud vyvýšeném náspu, zářilo okno. Bylo to jediné světlo kolem dokola, které De Ruse viděl.

De Ruse se vrátil k průčelí, proklouzl pootevřenými dveřmi dovnitř, zastavil se a naslouchal. Za drahnou chvíli rozsvítil baterku. V domě nebyl pach domu, ale pach širého nebe. V předním pokoji byl jenom písek, několik kousků rozdrčeného nábytku a vybledlé skvrny po obrazech nad tmavým pásem, po nějž asi sahala voda.

Spojovací chodbičkou prošel De Ruse do kuchyně, kde byla ve zdi díra po dřezu a v ní trčel rezavý plynový sporák. Z kuchyně zašel do ložnice. Až dosud nezaslechl nejmenší šelest.

Ložnice byla čtvercová a tmavá. K podlaze byl přilepen koberec, úplně ztuhlý od vyschlého bláta. Stála tam kovová postel se zrezavělou drátěnkou a tu částečně zakrývala žíněnka, celá skvrnitá od vody.

Zpod postele čouhaly nohy.

Byly to velké nohy v kaštanově hnědých střevících a fialových ponožkách. Nad ponožkami byly kalhoty z černobíle kostkované látky.

De Ruse stál zcela klidně a kuželem světla oblétával nohy. Sykavě nabral vzduch do plic. Stál několik minut bez jediného pohybu. Pak postavil baterku na podlahu tak, že se světlo odráželo od stropu a kalně ozařovalo celou místnost.

De Ruse uchopil žíněnku a stáhl ji z postele. Shýbl se a dotkl se ruky muže, ležícího pod postelí. Byla studená jako led. De Ruse uchopil mrtvolu za kotníky a zatáhl, ale muž byl velký a těžký. Lehčí bylo nadzdvihnout postel a odtáhnout ji.

(10)

Zapparty se opřel hlavou o čalounění, zavřel oči a malinko odvrátil hlavu. Oči měl pevně zavřené a hlavu se snažil odvrátit tak, aby mu světlo velké baterky nepronikalo víčky. Nicky mu přidržoval baterku před obličejem a jednotvárně, v jakémsi rytmu ji rozsvěcel a zhasínal.

De Ruse měl jednu nohu na stupátku otevřených dveří a hleděl deštěm do dále. Nad temným obzorem slabě blikal letecký maják.

Nicky prohodil nedbale: „Člověk nikdy neví, co koho zlomí. Jednou jsem zažil, jak jeden chlápek změkl jen proto, že mu polda přidržoval nehet k důlku v bradě.“

De Ruse se tiše zasmál. „Tehle je kadet. Budeš si muset vymyslet něco jiného než baterku.“

Nicky dál střídavě rozsvěcel a zhasínal baterku. „To bych mohl,“ usoudil, „jenže si nechci zamazat ruce.“

Za chvíli zdvihl Zapparty ruce před obličej, pomalu je spustil a začal mluvit. Mluvil tichým, jednotvárným hlasem, oči dále zavřené před záblesky baterky.

„Ten únos zorganizoval Parisi. Dozvěděl jsem se o něm teprve, když bylo po všem. Parisi ke mně přišel asi před měsícem s dvěma pistolníky a vzal mě do kleští. Nějak se domákl, že mě Candless podfoukl o pětadvacet papírů, co jsem mu dal, aby mi vysekal bráchu. Kluk měl na krku žalobu z vraždy a Candless se pak na něho vykašlal. Sám jsem to Parisimu neřekl. To, že to věděl, jsem se domákl až dneska.“

Přišel asi v sedm nebo trochu pozdějc do klubu a povídá: ‚Ulovili jsme jednoho tvýho kámoše, Huga Candlesse. Kápne z toho sto tisíc jen to foukne. Od tebe se nechce nic jinýho, než abys ty prachy, co z toho kápnou, dál tady v herně do oběhu spolu s dalšíma prachama. Musíš to udělat, protože dostaneš podíl, a taky proto, že kdyby něco kikslo, odnesl by sis to ty, protože se to odehrálo přímo na tvým dvorečku.‘ To by tak bylo všechno. Parisi se pak jenom ometal v kanceláři a kousal si nehty a čekal na své mládence. Když se neobjevili, byl z toho celý nervózní. Jednou si dokonce zašel zatelefonovat vedle do hospody.“

De Ruse zatáhl z cigarety, kterou držel v pěsti. „Kdo vám to celé vyklopil a jak jste věděl, že Candless je tady nahoře?“

„Mops. Ale nevěděl jsem, že je mrtvý.“

Nicky se zasmál a několikrát rychle za sebou zablikal baterkou.

„Nech ji chvilku rozsvícenou,“ řekl mu De Ruse.

Nicky nechal chvíli dopadat kužel světla na Zappartyho bílou tvář. Zapparty cukal rty. Jednou otevřel oči. Byly to mrtvé oči, podobné očím mrtvé ryby.

„Tady nahoře je zatracená zima,“ usoudil Nicky. „Co uděláme tady se šéfem?“

„Odvedeme ho do domu a přivážeme ke Candlessovi. Můžou se vzájemně hřát. Ráno se vrátíme a uvidíme, jestli ho nenapadlo něco nového.“

Zapparty se zachvěl. V koutku oka se mu objevil třpyt čehosi, co se podobalo slze. Po chvilce ticha řekl: „Tak dobře. Naplánoval jsem to všechno já. Ten plynový auták byl můj nápad. Nechtěl jsem peníze. Chtěl jsem Candlesse a chtěl jsem ho mrtvého. Bráchu mi popravili minulý pátek v Quentinu. Teď víte všechno.“

Chvilí nikdo nepromluvil. Nicky něco pro sebe zamumlal. De Ruse se nepohnul a ani nešpitl. Zapparty pokračoval: „Vezl se v tom taky Mattick, Candlessův šofér. Nenáviděl Candlesse. Původně měl toho falešného lincolna řídit sám, aby všechno vypadalo jaksepatří, a pak pláchnout. Jenže si moc přihnul z flašky, jak se na to připravoval, a Parisi mu přestal věřit. Dal ho odprásknout. Ten vůz pak řídil někdo jiný. Pršelo a to pomohlo.“

De Ruse řekl: „To je už lepší – ale pořád to není všechno, Zapparty.“

Zapparty rychle pokrčil rameny, pootevřel oči proti světlu a málem se zazubil. „Co k čertu chcete? Chleba pomazanej po obou stranách?“

„Chci vědět, kdo byl ten ptáček, co dal unést mě... Jedeme. Najdu si ho sám.“

Sundal nohu ze stupátka a odhodil nedopalek do tmy. Přibouchl dvířka, nastoupil dopředu. Nicky zastrčil baterku, vklouzl za volant a nastartoval motor. De Ruse řekl: „Někam, kde si můžu zatelefonovat pro taxík, Nicky. Ještě se s ním hodinu projížděj a potom zavolej Francý. Budeš tam mít ode mě vzkaz.“

Blondák zavrtěl pomalu hlavou. „Jsi dobrý kamarád, Johnny, a mám tě rád. Ale tohle už zašlo příliš daleko. Zavezu ho do města na direkci. Nezapomeň, že mi doma leží pod starými košilemi licence soukromého detektiva.“

„Dej mi ještě hodinu, Nicky. Jenom hodinu.“

Vůz svištěl dolů z kopce, přešel Sunlandskou dálnici a začal vyjíždět další kopec směrem do Montrose. Za chvíli řekl Nicky: „Tak jo.“

(11)

Hodiny na konci recepčního pultu v přijímací kanceláři Casy de Oro ukazovaly za tři minuty čtvrt na dvě. Kancelář byla zařízena ve starém španělském slohu, s černorudými indiánskými koberci, hřeby pobitými židlemi s koženými polštáři, vroubenými na krajích koženými třásněmi; šedivě zelené dveře z olivového dřeva byly vyzdobeny masivním kováním z tepaného železa.

O pult se opíral hubený elegantní recepční s navoskovaným světlým knírem a nakadeřenými světlými vlasy. Civěl na hodiny, zíval a lesklými nehty se ťukal do zubů.

Dveře do ulice se otevřely a vešel De Ruse. Sundal klobouk, otřepal ho, znovu si ho nasadil a stáhl do čela. Pomalu se rozhlédl po opuštěném vestibulu, přistoupil k pultu a rukou v rukavici na něj plácl. „Jaké má číslo bungalov Huga Candlesse?“ zeptal se. Recepční se zatvářil otráveně. Pohlédl na hodiny, na De Rusův obličej, zpátky na hodiny. Povýšeně se usmál a s lehkým přízvukem řekl: „Dvanáct C. Mám vás ohlásit – v tak pozdní hodinu?“

De Ruse řekl. „Ne.“

Odvrátil se od pultu a šel k velkým dveřím s okénkem z barevného skla uprostřed. Vypadaly jako dveře elegantního záchodu. Jen co položil ruku na kliku, ozvalo se za ním pronikavé zazvonění.

De Ruse se ohlédl přes rameno, obrátil se a vrátil se k pultu. Recepční sundal hezky rychle ruku ze zvonku. Chladným, ironickým, arogantním hlasem řekl: „U nás se něco takového dělat nedá, račte dovolit.“

De Rusovi naskočily na lícních kostech dvě rudé skvrny. Naklonil se nad pult, chytil recepčního za lemovanou klopou a přitáhl mužovu hrud' k hraně pultu. „Co jste to povídal, fajnovko?“

Recepční zbledl, ale ještě se mu podařilo třesoucí se rukou znovu zazvonit.

Od rohu recepčního pultu vyšel tlouštík v pytlovitém obleku a s hnědým tupátkem na hlavě, zdvihl buclatý prst a řekl: „Hej!“

De Ruse pustil recepčního. Upřel bezvýrazný pohled na popel z doutníku na tlouštíkově saku. Tlouštík řekl: „Jsem domácí detektiv. Jestli se budete chtít chovat jako hulvát, musíte si napřed promluvit se mnou.“

„Mluvíte mi z duše,“ řekl De Ruse. „Pojďte tamhle do kouta na okamžik.“

Odešli spolu do kouta a usedli vedle palmy. Tlouštík přívětivě zažíval, nadzdvihl cíp tupátka a poškrábal se pod ním. „Jmenuju se Kuvalick,“ řekl. „Někdy bych toho Švýcara nejraděj praštil sám. Oč běží?“

„Umíte držet jazyk za zuby?“

„Kdepak. Moc rád povídám. To je jediná zábava, co v téhle snobárně mám.“

Z kapsy vytáhl doutník, a jak si ho zapaloval, popálil si nos.

„Ale pro jedenkrát snad ten jazyk za zuby udržíte!“ řekl De Ruse, sáhl do saka, vytáhl náprsní tašku a z ní vyndal dvě desetidolarovky. Ovinul je kolem ukazováčku, pak je svinuté stáhl s prstu a vstrčil tlouštíkově do vnější kapsy hnědého saka.

Kuvalick zamrkal, ale nic neřekl.

„V Candlessově bytě je jistý George Dial. Vůz mu stojí venku, jinde být nemůže. Chci s ním mluvit a nechci se mu předem ohlásit. Třeba mě tam zaved'te a zůstaňte se mnou.“

Tlouštík řekl váhavě: „Je dost pozdě. Třeba je už v posteli.“

„V tom případě je v cizí. Měl by z ní vstát.“

Tlouštík vstal. „Nelíbí se mi, co si myslím, ale libějí se mi ty vaše pětky. Půjdu se podívat, jestli jsou vzhůru. Vy tu na mě počkejte.“

De Ruse přikývl. Kuvalick prošel podél zdi a vyklouzl dveřmi v rohu. Jak šel, bouřilo se mu vzadu pod sakem neforemné hranaté pouzdro pistole. Recepční ho sledoval očima, pak jimi pohrdavě uhnul na De Rusa a vytáhl pilník na nehty.

Uplynulo deset minut, patnáct. Kuvalick se nevracel. De Ruse prudce vstal, zamračil se a zamířil ke dveřím v rohu. Recepční za pultem ztuhl, pohled mu sjel k telefonu na pultu, ale nedotkl se ho.

De Ruse prošel dveřmi a octl se pod zastřešenou pavlačí. Z šikmých tašek střechy tiše splývaly kapky deště. De Ruse obešel patio, uprostřed něhož byl oválný bazén, lemovaný pestrobarevnými dlaždicemi. Od konce bazénu se rozvětvovala další patia a na konci jednoho po levé straně svítilo okno. Zamířil nazdařbůh k němu, a když došel blíž, přečetl na dveřích číslo 12 C.

Vyšel po dvou nízkých schodech a stiskl tlačítko. Někde v dáli se ozval zvonek. Nic se neudalo. Za chvíli zazvonil znovu, pak stiskl kliku. Dveře byly zamčené. Odněkud zevnitř zaslechl slabé tlumené bušení.

Chvilí stál v dešti, pak zamířil po úzké, vodou nasáklé pěšině k zadní straně bungalovu. Stiskl kliku zadních dveří – byly také zavřené. De Ruse zaklel, z podpaždí vytáhl pistoli, přiložil klobouk k okenní tabuli dveří a pažbou pistole ji roztříštil. Střepiny dopadly se zacinknutím na podlahu. De Ruse zastrčil pistoli, nasadil si zase klobouk a protáhl ruku otvorem ve skle, aby odemkl.

Kuchyně se zářivými černými a bílými dlaždicemi byla prostorná a vypadala, jako by se používala hlavně pro přípravu nápojů. Na vykachličkované odkládací desce stály dvě láhve Haig and Haig, láhev Henessy a tři nebo čtyři láhve různých aperitivů. Do obývacího pokoje vedla krátká chodba se zavřenými dveřmi. V koutě obývacího pokoje stálo křídlo a vedle něho rozsvícená stojací lampa. Další lampa svítila na nízkém stole s lahvemi a sklenicemi. V krbu dohořívala polena.

Bušení zesílilo. De Ruse přešel přes pokoj a dveřmi lemovanými dlouhými závěsy se dostal do další chodby a z ní do ložnice, bohatě vykládané dřevem. Bušivý zvuk vycházel z šatníku. De Ruse otevřel jeho dveře a uvnitř někdo byl.

Seděl na podlaze, ponořen zády do lesa šatů, visících z ramínek. Obličej měl omotaný ručníkem. Dalším měl spoutány kotníky. Zápěstí měl svázána za zády. Byl to značně holohlavý muž, skoro tak holohlavý jako krupíér v Egypt klubu.

De Ruse na něho nevrle pohlédl, pak se najednou zašklebil, sklonil se a rozvázal ho. Muž vyplivl z úst žínku, chraptivě zaklel a ponořil se do šatů u zadní stěny skříně. Vynořil se s čímsi střapatým v ruce, narovnal to a nasadil si to na holou hlavu.

Udělal to z něho Kuvalicka, domácího detektiva.

Zaláteřil, vstal a s křečovitě ostražitým úšklebkem na tlustém obličejí couvl před De Rusem. Pravá ruka mu vystřelila k pouzdru s pistolí. De Ruse rozpřáhl ruce, vyzval ho: „Povídejte!“ a sedl si na malou, kartounem potaženou stoličku na boty.

Kuvalick na něho chvíli klidně hleděl a pak odtáhl ruku od zbraně. „Svítilo se,“ spustil, „a tak jsem zazvonil. Otevřel mi velký brunet. Už jsem ho tady mockrát viděl. Byl to Dial. Pověděl jsem mu, že ve vestibulu je nějaký chlápek a chce s ním nenápadně mluvit a nechce říct, jak se jmenuje.“

„Čímž jste to prošvihl,“ komentoval De Ruse kousavě.

„Ještě ne, ale brzy nato,“ zazubil se Kuvalick a vyplivl z úst útržek látky. „Popsal jsem vás. Tím jsem to prošvihl. Divně se usmál a vyzval mě, abych zašel na okamžik dovnitř. Prošel jsem kolem něho a on zavřel dveře a vrazil mi pistoli do ledvin. Zeptal se: ‚Měl úplně tmavé šaty?‘ Řekl jsem: ‚Ano. A nač ta bouchačka?‘ Řekl: ‚Má šedé oči a hodně husté černé vlasy a takový tvrdý výraz kolem zubů?‘ Řekl jsem: ‚Ano, ty svině, a nač ta bouchačka?‘ Řekl: ‚Na tohle!‘ a praštil mě do týlu. Padl jsem na zem, groggy, ale neomdlel jsem. Pak vyšla ze dveří ta Candlessová a oba mě spoutali a šoupli do skříně, a to bysme měli. Slyšel jsem, jak chvíli krámují, a pak už jsem slyšel jenom ticho. Totiž od chvíle, kdy jste zazvonil.“

De Ruse se lenivě, spokojeně usmál. Uvolněně seděl na stoličce. Choval se malátně, neuspěchaně. „Vypařili se,“ prohodil tiše. „Někdo je varoval. To nebylo zrovna moc chytré.“

Kuvalick řekl: „Dělal jsem dost dlouho detektiva u Wells Fargo, takže mě nic nepřekvapí. Co měli za lubem?“

„Co je za ženskou ta paní Candlessová?“

„Bruneta, fešanda. Po mužských jako čert, jak se říká. Už trochu opotřebovaná a nervózní. Každé tři měsíce mají nového šoféra. A tady v Case bydlí taky několik chlápů, kteří se jí libějí. Například ten gigolo, co mě uzemnil.“

De Ruse pohlédl na hodinky, přikývl, nahnul se, aby vstal. „Hádám, že je už na čas zavolat poldy. Máte na direkcí nějaké přátele, kterým byste chtěl předhodit jeden únos?“

„Tak daleko ještě nejsme,“ ozval se hlas a do místnosti vtrhl z chodby George Dial. Za dveřmi se beze spěchu zastavil a v ruce třímал dlouhou štíhlou automatickou pistoli s tlumičem. V očích mu jiskřil vztek, ale citrónově žlutý prst klidně trčel na spoušti. „Nevypařili jsme se,“ řekl. „Neměli jsme ještě všechno připraveno. Ale nebyl by to špatný nápad, pokud jde o vás dva.“

Kuvalickova buclatá ruka se sesmekla k pouzdru s pistolí. Z automatické pistole s našroubovanou černou trubicí vyšlehly dvě tupé rány. Od Kuvalickova saka vylétl obláček prachu. Paže mu prudce odlétly od boku a malé oči se mu široce rozevřely, jako když vypadnou semínka z lusku. Těžce se svezl na podlahu a zůstal tam ležet na levém boku, zády ke zdi, oči napůl otevřené. Tupátko mu sklouzlo švihácky na stranu.

De Ruse po něm rychle mrkl a pohlédl zpátky na Diala. Na obličeji se mu neobjevila ani stopa neklidu, natož rozčilení. Řekl: „Vy jste se snad zbláznil, Diale. Tím jste se připravil o poslední šanci. Mohl jste se z toho vykrotit. Tohle ovšem není vaše jediná chyba.“

Dial řekl klidně: „Ne. To už teď vím. Neměl jsem na vás poštvat ty mládence. Udělal jsem to jen tak pro psinu. Takhle to dopadá, když člověk není profesionál.“

De Ruse klidně přikývl a skoro přátelsky hleděl na Diala. „A jen tak pro legraci, kdo vás varoval, že všechno kikslo?“

„Francy – a trvalo jí to zatraceně dlouho,“ ulevil si Dial zlostně. „Odjíždím, takže jí nějakou dobu nebudu moci poděkovat.“

„Nikdy,“ řekl De Ruse. „Nedostanete se ani za hranice státu. Nikdy se nedotknete ani centu z Candlessových peněz. Ani vy, ani vaši kumpáni, ani ta vaše ženská. Poldové už teď o všem vědí.“

Dial řekl: „Nějak už to dokážeme. Máme dost s sebou, abychom se protloukli. Sbohem, Johnny.“

Dial stiskl zuby a ruka s pistolí vylétla vzhůru. De Ruse přivřel oči a obrnil se proti úderu. Pistole nespustila. Za Dialem cosi šustlo a do místnosti vklouzla vysoká bruneta v šedivém kožichu. Na tmavých vlasech, spjatých na šíji v uzel, se jí kymácel malý klobouček. Byla hezká, poněkud hubená, nervní. Rtěnkou namalované rty byly temné jako saze; tváře byly bez barvy.

Odměřeným, lenivým hlasem, který neodpovídal napjatému výrazu, se chladně zeptala: „Kdo je Francy?“

De Ruse široce otevřel oči, protáhl se na stoličce a pravá ruka mu začala klouzat k hrudi. „Francy je má přítelkyně,“ řekl. „Pan Dial se mi ji snažil odloudit. Je to ovšem jeho právo. Je hezký mládenec a má mít možnost vybírat si podle vlastního gusta.“

Obličej vysoké ženy náhle zbrunátněl zlostí. Zuřivě hrábla Dialovi po paži, po té, v níž držel pistoli. De Ruse bleskurychle sáhl do podpaždí a vytáhl osmatřicítku. Ale nebyla to jeho zbraň, která vystřelila. Nebyla to ani automatická pistole s tlumičem v Dialově ruce. Byl to velký hraničářský kolt s dvaceticentimetrovou hlavní a řachnutím jako explodující bomba. Vystřelil od podlahy, od Kuvalickova pravého boku, kde ji držela Kuvalickova buclatá ruka.

Padla pouze jediná rána. Dial odletěl ke zdi, jako by ho tam mrštila obří ruka. Narazil hlavou na zeď a v okamžiku se jeho snědá, pohledná a výrazná tvář změnila v krvavou masku, strnulou a ubohou.

Bezvládně sklouzl po zdi na podlahu a automatická pistole s tlumičem padla před něj. Bruneta po ní skočila a klesla na všechny čtyři před Dialovo roztažené tělo. Zmocnila se jí a začala ji zvedat. Obličej měla zruzněný a rty vyhrnuté nad lesklé, špičaté vlčí zuby.

Kuvalick řekl: „Leccos vydržím. Kdysi jsem sloužil jako detektiv u Wells Fargo.“

Jeho velký kanón znovu štěkl. Z ženiných úst se vydral pronikavý výkřik. Rána ji srazila na Dialovo tělo. Oči se jí otevřely a zavřely, otevřely a zavřely. Obličej jí zbledl jako křída a ztratil všechny výraz.

„Zásah do ramene. Z toho se vylíže,“ řekl Kuvalick a vyškrabal se na nohy. Prudce rozeplnul sako a poplácal se na prsou. „Neprůstřelná vesta,“ prohlásil hrdě. „Ale raději jsem zůstal chvíli tiše ležet, jinak by mi to byl ještě napálil do obličeje.“

(12)

Francine Leyová zívla, protáhla si dlouhou, do zeleného pyžama navlečenou nohu a pohlédla na drobnou zelenou trepku na nahém chodidle. Opět zívla, vstala a nervózně prošla pokojem k bachratému sekretáři. Nalila si sklenici a rychle, s krátkým nervózním

zachvěním ji vyprázdnila. Tvář měla strhanou a unavenou, oči vpadlé, pod nimi tmavé kruhy.

Pohlédla na malé hodinky na zápěstí. Byly skoro čtyři hodiny ráno. Náhle se něco ozvalo. S očima dosud upřenýma na hodinky sebou trhla, prudce se otočila, zády se opřela o sekretář a začala velmi rychle, sípavě oddychovat.

De Ruse rozhrnul červené závěsy a vešel do místnosti. Zastavil se, netečně na ni pohlédl, pomalu si sundal klobouk a svrchník a odhodil je na křeslo. Svlékl si sako, odepjal, hnědý podpažní pouzdro s řemínky a šel si nalít. Přičichl k sklenici, naplnil ji z jedné třetiny whisky a naráz to do sebe hodil.

„Tak tys musela tu veš varovat,“ řekl zachmuřeně a hleděl do sklenice, kterou držel v ruce.

Francine Leyová řekla: „Ano. Musela jsem mu zatelefonovat. Co se stalo?“

„Tys té vši musela zatelefonovat,“ pokračoval De Ruse přesně týmž tónem. „Zatraceně dobře jsi věděla, že v tom byl namočen. Chtělas mu dát šanci, aby mohl pláchnout, i za cenu, že mě přitom odbouchne.“

„Nestalo se ti nic, Johnny?“ zeptala se tiše, unaveně.

De Ruse nepromluvil, nepodíval se na ni. Pomalu odložil sklenici, nalil do ní něco další whisky, přidal sodovku a rozhlédl se po ledu. Když žádný neviděl, začal usrkávat s očima upřenýma na bílou desku sekretáře.

Francine Leyová řekla: „Neznám na světě nikoho, komu by se mohlo podařit dostat se ti na kobytku, Johnny. Musel se o to pokusit, jak ho znám, ale stejně mu to nebylo nic platné.“

„To je báječné,“ povzdychl De Ruse. „Jenže já nejsem zdaleka takový machr. Bylo by po mně, nebýt komického hotelového šerloka, který chodí do práce s koltem Buntline Speciál a neprůstřelnou vestou.“

Po chvíli řekla Francine Leyová: „Chceš, abych odešla?“

De Ruse na ni rychle pohlédl a zase uhnul očima. Postavil sklenici a poodešel od sekretáře. Prohodil přes rameno: „Dokud mi budeš dál říkat pravdu, tak ne.“

Usedl do lenošky, opřel si lokty o opěradla a složil tvář do dlaní. Francine Leyová ho chvíli pozorovala, pak k němu přistoupila a sedla si na opěradlo lenošky. Jemně mu stáhla hlavu nazpět, až spočinula vzadu na polštáři. Začala ho hladit po čele.

De Ruse zavřel oči. Povolil svaly a celý se uvolnil. Do hlasu se mu začala vkrádat ospalost. „V Egypt klubu jsi mi asi zachránila život. Možná že jsi proto měla právo nechat toho fešáka po mně vystřelit.“

Francine Leyová ho mlčky hladila po hlavě.

„Fešák je mrtev,“ pokračoval. „Ten čmuchal mu ustřelil obličej.“

Francinina ruka se zarazila. Vzápětí se opět začala hýbat a hladit ho po hlavě.

„Candlessova žena v tom taky měla prsty. Je to zřejmě číslo. Chtěla Hugovy prachy a chtěla všechny mužské na světě kromě Huga. Bohudík zůstala naživu. Napovídala toho ažaž. Zapparty ostatně taky.“

„Ano, miláčku,“ řekla klidně Francine Leyová.

De Ruse zívá: „Candless je mrtev. Byl mrtev, než jsme to rozjeli. Stejně ho nechtěli jinak než mrtvého. Parisimu to bylo jedno, hlavně když mu zaplatili.“

Francine Leyová řekla: „Ano, miláčku.“

„Zbytek ti řeknu ráno,“ řekl De Ruse mumlavě. „Myslím, že Nicky a já nebudeme mít s policií žádné potíže... Pojďme do Rena a vezmeme se... Už mám toho mládeneckého života dost... Nalij mi ještě sklenici, zlato...“

Francine Leyová se nepohnula, jen mu měkce a konejšivě přejížděla prsty po čele a nazpět po spáncích. De Ruse se svezl hlouběji do křesla. Hlava mu klesla na rameno.

„Ano, miláčku.“

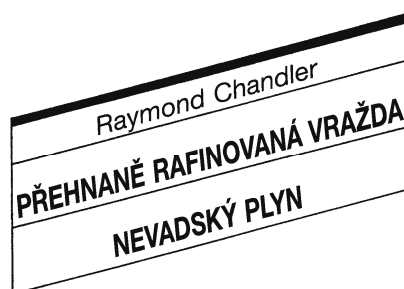
„Neříkej mi miláčku,“ zamumlal De Ruse. „Říkej mi jenom bábovko.“

Když tvrdě spal, sklouzla z opěradla a šla si mu sednout k nohám. Seděla, nehýbala se a dívala se na něho, obličej opřený do dlaní dlouhých štíhlých rukou s třešňově červenými nehty.

(1935)

OBSAH

Přehnaně rafinovaná vražda	4
Nevadský plyn	31

KNIHOVNIČKA DETEKTIVŮ, sv. 34
Z anglického originálu Smart-Aleck Kill a Nevada Gas,
vydané nakladatelstvím Picador, published by Pan Books, přeložil Tomáš Korbař.
Vydal jako svou sedmistou třináctou publikaci Ivo Železný,
nakladatelství a vydavatelství, spol. s r. o., v Praze roku 1993.
Odpovědná redaktorka Alena Vlčková.
Výtvarní redaktori Patrik Bitomský a Jan Přibík.
Technické redaktorky Jarmila Krejčová a Natálie Bitomská.
Vytiskly OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, 709 70 Ostrava 1, Novinářská 7, R 105.

Vydání druhé.
13/34

Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha,
č. j. 2469/92 ze dne 10. září 1992.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent.

Doporučená cena 9,43 + 0,47 DPH = 9,90 Kčs